

BRIAN MCCLELLAN

HŘÍCHY ŘÍŠE

BOHOVÉ KRVE A PRACHU – KNIHA PRVNÍ

Hříchy říše

Bohové krve a prachu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

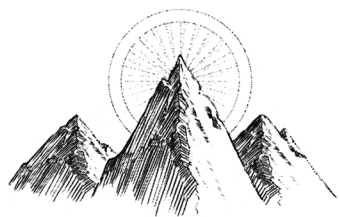

Brian McClellan

Hříchy říše – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HŘÍCHY ŘÍŠE

BOHOVÉ KRVE A PRACHU

Brian McClellan

TALPRESS

Copyright © 2017 by Brian McClellan
Translation © 2019 by Ondřej Kronich
Cover © 2019 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-691-2 tištěná kniha
ISBN 978-80-7197-726-1 e-kniha

*Pro Marlene Napalo,
učitelku angličtiny na střední,
za to, že četla a hodnotila moje první nepřívodní nesmysly
plné trpaslíků, elfů a draků, i když jsem si jistý,
že měla mnohem lepší věci na práci
během vánočních svátků.*

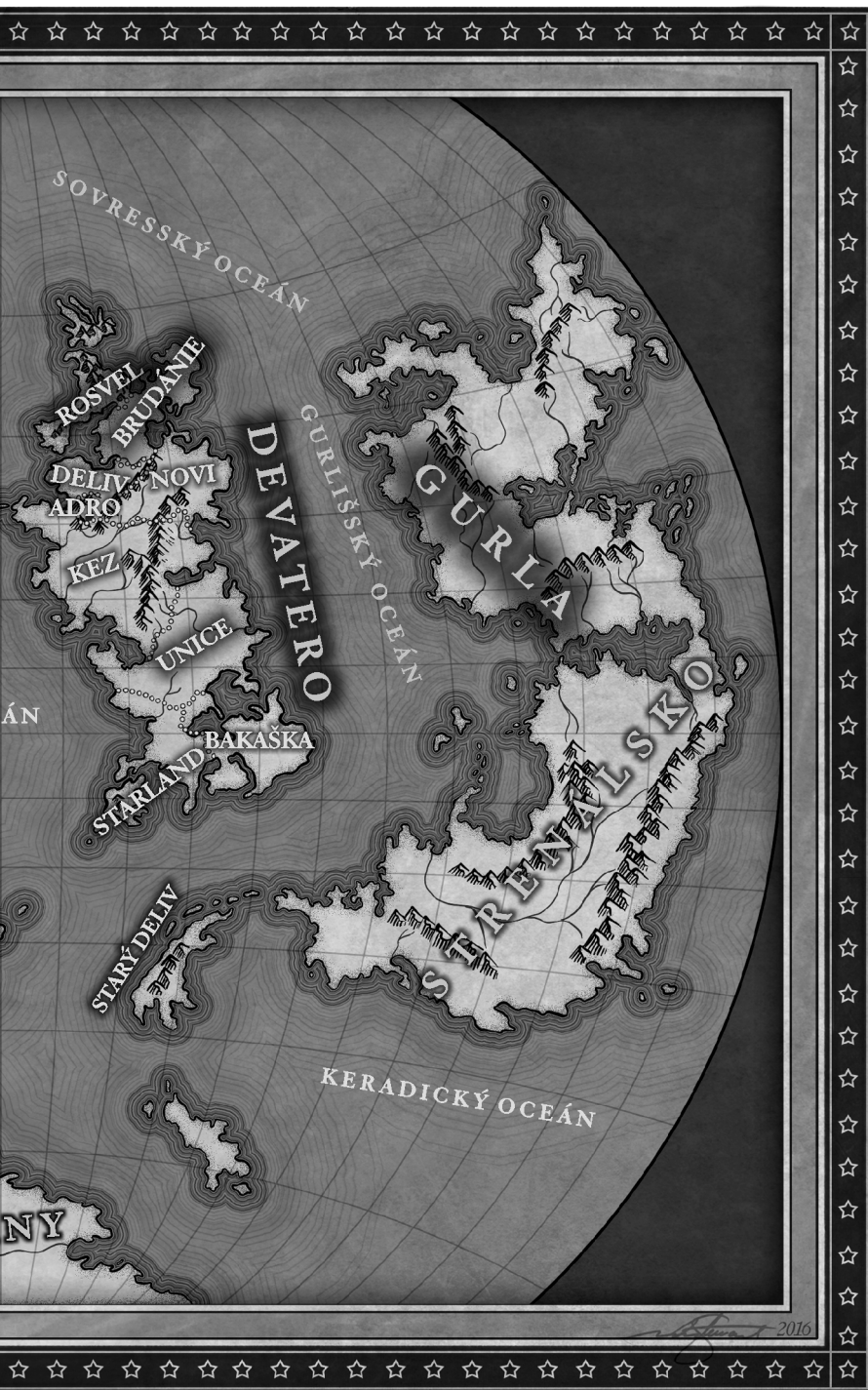
*A pro Williama Pruetera,
učitele latiny na střední,
za to, že mě naučil myslet za roh a tvrdě pracovat.
A protože vím, že skončit na přední stránce fantasy románu
vás pěkně našťve.*

☆☆☆☆ město ZEMĚPÁD & jeho okolí ☆☆☆☆

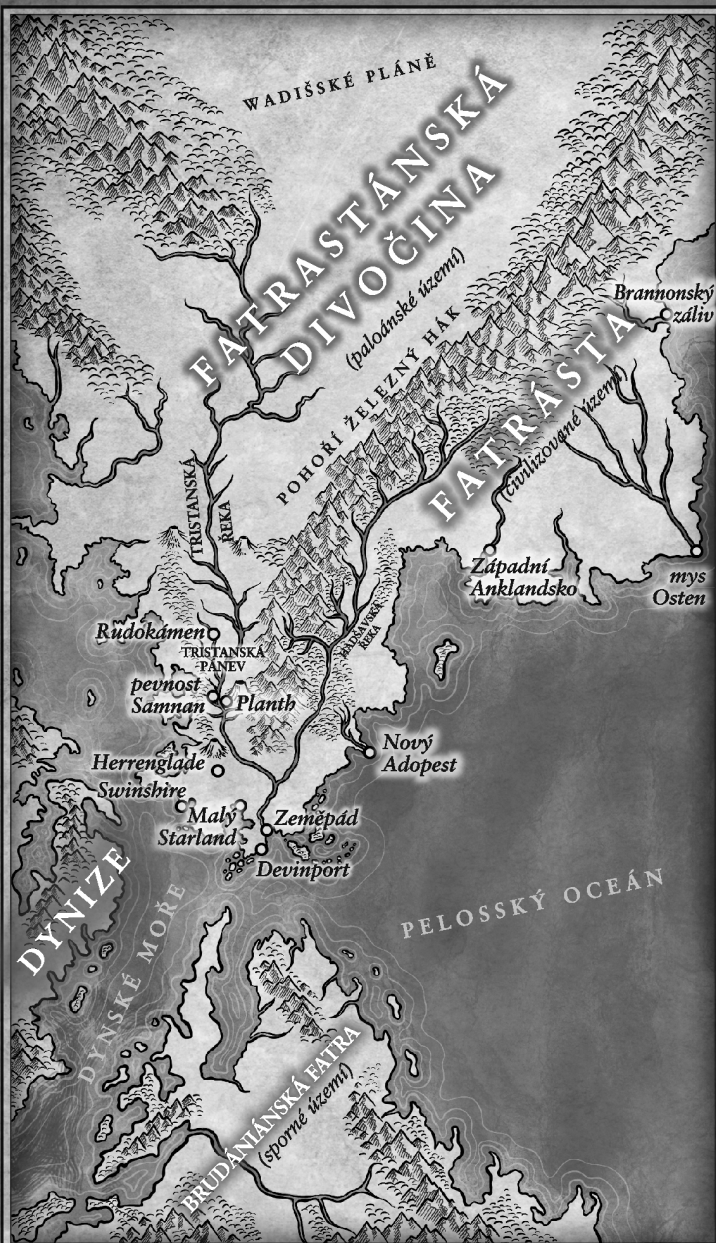

FATRÁSTA & západní země

2016

P R O L O G

Privilegovaný Robson zůstal stát jednou nohou na zabahněné silnici a druhou na schůdku svého kočáru, jestřábí nos vytrčený do horkého vzduchu fatrastánského venkova. Vzduch byl vlhký a zatuchlý a zápach továrních komínů ze vzdáleného města mu ulpíval v nosních dírkách. Přihlížející, říkal si, by si mohli mezi sebou šuškat, že vypadá jako větřící pes – přestože by jen pošetilec přirovnal privilegiovaného čaroděje k mrzkému psovi, pokud by se nacházel kdekoliv na doslech – a nebyli by daleko od pravdy.

Privilegovaná magie byla naladěna na živly a Jino, což poskytovalo Robsonovi a všem jeho privilegiovaným bratřím a sestram hluboké a nesrovnatelné porozumění světu. Toto porozumění, jakýsi šestý smysl, mu dodávalo neocenitelnou výhodu v mnoha situacích. Ale v tomto konkrétním případě neposkytovalo Robsonovi nic víc než vágní pocit neklidu, mlhavou předtuchu, jež se projevovala brněním v konečcích prstů.

Zůstal stát na schůdku kočáru téměř minutu, než konečně sestoupil na zem.

Venkov byl pustý, záplavové nivy a zemědělské pastviny se táhly k horizontu na jihu a západě. Z východu foukal od oceánu slaný vítr a na severu hřadovalo na masivní, dvě stě stop vysoké vápencové náhorní plošině fatrastánské hlavní město Zeměpád. Město bylo méně než dvě míle daleko, prakticky co by kamenem dohodil, a přítomnost tajné policie lady kancléřky naznačovala velkou nepravděpodobnost, že by od toho směru mohla přijít jakákoliv hrozba.

Robson zůstal vedle kočáru, natáhl si rukavice a protáhl si prsty, jak zkoumal přístup k Jínu. Cítil obvyklé praskání a jiskření magie těsně mimo dosah, jež čekala, až bude zkrocena, a dovolil si nasadit drobný úsměv díky pohodlí, které mu to přineslo. Možná se choval pošetile. Jediné, co představovalo výzvu pro privilegovaného, byl prachmistr, a v Zeměpádu nikdo *takový* nebyl. Co jiného tedy mohlo způsobit takový neklid?

Propátral obzor podruhé a potřetí, napínal smysly, ale nebylo tam nic krom několika farmářů a obvyklé dopravy na silnici, která jej míjela z druhé strany kočáru. Dotkl se Jina cuknutím prostředníčku, zatáhl za neviditelné vlákno, dokud nepřivedl do tohoto světa dostatečnou sílu, která vytvořila štít zpevněného vzduchu kolem jeho těla.

Jeden nemůže být nikdy dost opatrný.

„Budu zpátky za chvíli, Thome,“ řekl kočímu, který již začal klimbat na kozlíku.

Robsonovi čvachtaly boty, jak se vydal po blátivé cestě, jež odbíhala od hlavní silnice a směřovala k chumlu špinavých stanů. Pár set yardů od silnice byl zbudován pracovní tábor uprostřed ušlapaného bavlníkového pole a zabíral vrchol malého návrší. Z jámy ve středu tábora vytahovala zeminu malá armáda dělníků.

Jak se blížil k táboru, Robsonův neklid neustále narůstal, ale

zapudil jej a silou vůle nasadil na tvář chladný úsměv, když z prstence stanů vyšel jakýsi postarší muž, aby jej pozdravil.

„Privilegovaný Robson,“ odhadl jej muž a několikrát se uklonil, než k němu napřáhl ruku. „Jmenuju se Kressel. Profesor Kressel. Vedu tyhle výkopové práce. Díky, že jste to stihl v tak krátké době.“

Robson si potřásl s Kresselem rukou a neušlo mu, jak sebou profesor trhl, když se dotkl vyšívané látky Robsonových rukavic. Kressel byl štíhlý muž, shrbený tím, jak se roky ohýbal nad knihami, na špičce nosu mu seděly hranaté brýle a na hlavě měl jen chomáček šedých vlasů. S šedesátkou za sebou byl téměř o dvacet let starší než Robson a představoval uznávaného člena Zeměpádské univerzity. Robson se nad ním prakticky tyčil.

Kressel při první příležitosti stáhl ruku zpět, svíraje a rozvíraje prsty, a zadumaně se díval k silnici. Dle vzhledu to byl podle všeho nedozírně prchlivý člověk.

„Bylo mi řečeno, že je to důležité,“ řekl Robson.

Kressel na něj drahnou chvíli zíral. „Och. Ano! Ano, je to velice důležité. Nebo si to aspoň myslím.“

„Myslíte? Za dvě hodiny mám večeri s lady kancléřkou osobně, a vy si *myslíte*, že to je důležité?“

Na Kresselově čele se objevila krůpěj potu. „Moc se omlouvám, privilegovaný. Nevěděl jsem, já...“

„Už jsem tady,“ řekl Robson a starého profesora tak přerušil. „Přejděte prostě k věci.“

Jak se přiblížili k táboru, Robson si všiml přibližně tuctu strážníků, kteří měli u sebe muškety a za pomoci obušků vytvářeli volný kordon kolem celého obvodu. Uvnitř se nacházeli další strážníci, rozpoznatelní podle žlutých žaketů, kteří se rozhlíželi po dělnících.

Robson pracovní tábory tak úplně neschvaloval. Dělníci

bývali nespolehliví, pomalí a zesláblí z podvýživy, ale Fatrásta byla příhraničním městem a dostávala víc než svůj spravedlivý podíl kriminálníků a odsouzenců posílaných přes moře z Devatera. Lady kancléřka Lindet se kdysi dávno rozhodla, že jediné, co se s nimi dá dělat, je nechat je vysloužit si svou svobodu v táborech. To poskytlo městu dost pracovních možností pro tucty veřejných stavebních projektů a zápůjčky soukromým organizacím, včetně – v tomto případě – Zeměpádské univerzity.

„Víte, co tady děláme?“ zeptal se Kressel.

„Vykopáváte další z těch dynizských relikvií, aspoň co jsem slyšel.“ Ty zatracené věci byly všude kolem, starobylá svědectví o zašlé civilizaci, která opustila tento kontinent dlouho předtím, než se objevil kdokoliv z Devatera. Trčely ze středů parků, tvořily základy pro budovy, a – pokud se dalo věřit jistým zvěstem – pod záplavovou oblastí, která obklopovala Zeměpád, leželo celé město postavené z kamene. Některé artefakty stále uchovávaly stopy prastaré magie, což z nich dělalo předměty zvláštního zájmu pro učence a privilegované.

„Správně. Zcela správně. Háček,“ řekl Kressel a zalomil rukama. „Háček, privilegovaný Robsone, je v tom, že se nám šest dělníků zbláznilo, co jsme dosáhli hloubky čtyřiceti stop při kopání artefaktu.“

Robson odvrátil svou mysl od logistiky pracovního tábora a pohlédl na Kressela. „Zbláznilo, říkáte?“

„Stihlo je naprosté, nepřičetné šílenství,“ potvrdil Kressel.

„Ukažte mi ten artefakt.“

Kressel jej zavedl do středu tábora, kde se ocitli před nezměrnou jámou v zemi. Měla téměř dvacet yardů napříč a byla skoro stejně tak hluboká. A v jejím středu byl osmistopý hranatý obelisk obestavěný lešením. Pod popraskanou krustou bahna byl obelisk tvořen hladkým, světle šedým vápencem,

vysekaným – bezpochyby – z kamenolomu uprostřed náhorní plošiny Zeměpádu. Robson rozpoznal velká písmena na jeho boku ve staré dynizštině, což nebyl vzácný jev při pohledu na ruiny rozeseté po městě.

Robson ucítil, jak se mu obrátil žaludek. Magie praskající na okraji jeho smyslů jako by se stáhla, jako by ji odpuzovala samotná přítomnost obelisku. „Vypadá úplně obyčejně,“ řekl, vytáhl kapesník a vysmrkal se, aby skryl třas ve svých prstech. „Jen další kus starého kamene, co za sebou nechali Dynizani.“

„To si také myslíme,“ souhlasil Kressel a upravil si své bahnem potřísněné brýle. „Na tom artefaktu není zvláštního zhola nic, kromě skutečnosti, že je tak daleko od starobylého městského centra.“

„Jestli na něm není nic zvláštního, proč jste se obtěžovali ho vykopávat?“ zeptal se Robson mrzutě.

„Propadl se do rozměklé půdy záplavové oblasti. Když pomineme vodu, mysleli jsme si, že půjde velmi snadno vykopat.“

„A šel?“

„Doposud,“ řekl Kressel. Zaváhal, a na to řekl: „Dokud nepropuklo to šílenství, tak je to.“

„Co se stalo?“

„Dělníci.“ Kressel ukázal k řadě dělníků táhnoucích koše sutin po dřevěných rampách u okraje naleziště. „Odhadujeme, že artefakt je asi osmdesát stop vysoký – nejspíš největší svého druhu ve městě. Minulý týden, asi tak šedesát stop hluboko, nebo spíš dvacet stop od spodku, jsme našli celkem neobvyklý nápis. Ten samý den jednoho dělníka stihlo šílenství.“

„Korelace ještě neznamená příčinnou souvislost,“ řekl Robson, aniž by se snažil skrýt netrpělivost v hlase.

„Pravda, pravda. Nejdřív jsme se domnívali, že je to jen úpal. Ale následujícího dne k tomu došlo znovu. A ten další zase. A každý následující den. Šestáho dne jsme se rozhodli si

vás zavolat, protože, inu, s univerzitou máte blízké vztahy a my si mysleli...“

„Můžu vám udělat laskavost,“ dokončil Robson kysele. Udělal si v hlavě poznámku, aby svůj každoroční příspěvek univerzitě přiškrtil o několik tisíc kran. Nejlíp, když jej nebudou považovat za přehnaně štědrého. Univerzitu měl rád, fascinovalo ho její úsilí po vědění, jak věcí minulých, tak budoucích, ale tentokrát překročili své hranice. Robson byl vytížený člověk. „Co máte na mysli tím ‚neobvyklým nápisem‘?“ zeptal se.

„Není to psané ve staré dynizštině. Ve skutečnosti nikdo na univerzitě ten jazyk nepoznává. No, měl byste sejít dolů a podívat se na to.“ Kressel okamžitě začal scházet po jedné rampě vedoucí do výkopové jámy. „Ocenil bych na tuhle věc pohled privilegovaného.“

Robsonovi se naježila kůže, a on zůstal přikovaný k zemi. Hrůza se mu usazovala do hlubin žaludku jako olověná kule. Nedokázal přesně určit zdroj svého nepokoje. Starobylé ruiny na tomto kontinentu byly *vždycky* poznačené starou dynizštinou. Najít jiný jazyk napsaný na jednom z těchto obelisků by mohlo mít jistý historický význam, ale překladatelské záležitosti by jej určitě neměly dostávat do takového stavu úzkosti.

Premítal, jestli se ho jeho smysly snaží před něčím varovat. Bylo by snadné Kressela odmítnout. Mohl nařídít uzavření naleziště a obelisk nechat zničit střelným prachem nebo magií.

Ale privilegovaní si nevysloužili svou pověst tím, že by byli bázlíví, proto následoval Kressela do hlubin.

Dělníci se jim klidili z cesty, zatímco Kressel vedl Robsona přes vratké lešení, dokud nestáli vedle obelisku a nezírali na místo jen pár stop od spodku jámy. Jedna z hladkých stěn kamene nesla spleť nápis. Byl pečlivě očištěn od zeminy

a odhaloval téměř bělostnou desku pokrytou spojitými písmeny naprosto neznámými Robsonovým očím.

Několik okamžiků zíral na písmena. „Je v tom šílenství nějaký vzor?“ zeptal se nepřítomně. Za nimi se jámou rozléhal zvuk měkkého bušení, jak dělníci vysekávali půdu motykami a lopatami.

„Zdá se, že to postihuje jen ty, kteří tady dole stráví většinu dne,“ řekl Kressel. „Když došlo ke třetímu případu, odvolal jsem členy fakulty a táborové strážce, aby nescházeli do jámy, pokud to nebude naléhavé.“

Ale ne dělníky, neušlo Robsonovi. No jo. *Někdo* musí trpět při pátrání po vědění.

Robson naklonil hlavu k jedné straně a začal vidět opakované vzorce v pospojovaných písmenech. Jak poznamenal Kressel, toto byl vskutku nápis jistého druhu. *Ale v jakém jazyce?* Privilegovaní Robsonova věku byli vzdělaní v širokém spektru oblastí stejně jako většina profesorů ve svém vlastním oboru, ale Robson nikdy nic podobného neviděl.

Nápis to byl starobylý. Starší než dynizský text kolem něj, což byl jeden z nejstarších jazyků známý moderní lingvistice. Pomalu, váhavě zvedl Robson ruku. Natáhl se po Jinu, šátral po divoké magii dlící mimo tento svět. Magie se opět stáhla zpět a on musel zápolit, aby ji udržel blízko ruky v případě, že by jí špetku potřeboval. Na tom obelisku bylo něco zlověstného a on se nehodlal nechat překvapit.

Když si byl jistý, že se zabezpečil proti jakémukoliv druhu odezvy, dotkl se rukou v rukavičkách desky.

Robsonovu mysl probodla vize. Uviděl muže; známá tvář ověčená zlatými kadeřemi, ruce napřažené, jako by dotýčný kolébal celý svět. Postavu obklopovala bělost, jasná a neúprosná, a Robson si nebyl zcela jistý, jestli tu bělost vytvářel muž nebo jí byl pohlčován.

Robson ucukl konečky prstů zpět a vize byla pryč. Zjistil, že se nekontrolovatelně třese, oblečení prosáklé potem, a Kressel na něj šokovaně zírá.

Robson si promnul ruce a povšiml si, že konečky jeho pravé rukavice byly tytam, sežehnuty, přestože jeho prsty zůstaly nezraněny. Nechal Kressela stát na plošině, oněmělého úžasem, a vyběhl po rampě a skrz tábor, spěchaje zpátky ke kočáru.

„Thome!“

Klimbající kočí se s trhnutím probudil. „Můj pane?“

„Thome, potřebuju, abys předal zprávu lady kanclérce. Sděl jí to osobně, a ať tam není nikdo další.“

„Ano, můj pane! Jak zní ta zpráva?“

„Vyříd' jí, že jsem to našel.“

Thom si poškrábal hlavu. „To je vše?“

„Ano!“ řekl Robson. „To je vše, co potřebuješ vědět. Kvůli vlastní bezpečnosti. Teď' jed'!“

Sledoval, jak si kočár razí cestu silnicí a téměř přejíždí stěsnané stádo mul u cesty a v brázdě za sebou zanechává klejícího kupce. Robson vytáhl kapesník a otřel si čelo, avšak seznal pouze, že i kapesník je prosáklý potem.

„Privilegovaný!“

Robson se otočil a spatřil, že jej dostihl starý profesor.

„Privilegovaný,“ sípal Kressel. „Co se děje? Jste v pořádku?“

„Ano, ano, je mi dobře.“ Robson na něj odmítavě mávl a začal si to šinout zpátky k táboru. Kressel docupital vedle něj.

„Ale pane, vypadáte, jako byste viděl ducha!“

Robson se zamyslel nad krátkou vizí, čelo svrštěné, a několik okamžiků ji nechat viset ve své mysli. „Ne,“ řekl. „Ducha ne. Viděl jsem boha.“

KAPITOLA

1

Pevnost Samnan byla v troskách.

Nejrozsáhlejší opevnění na západním břehu Tristanské řeky – dvacet stop vysoká samnanská palisáda z rozetnutých cypřišových kmenů – ohrazovalo veliké obchodní město a dřevěné *motte*, jež pojímalo komunitní centrum a několik administrativních budov. Čtyřicet stop vysoké strážní věže vyhlížely na řeku z jedné strany a na několik set akrů posekaných, odvodněných zemědělských pastvin z druhé.

Pevnost stála jako památník civilizace uprostřed největší bažiny na světě, takže Vloru ještě víc rozesmutňovalo, když jej viděla v jeho současném stavu.

Masivní vrata ležela rozlámaná uvnitř zdí, které byly proraženy na tuctu míst dělostřelectvem. Z většiny věží zůstaly pouhé kouřící pozůstatky, a ostřelované *motte* se proměnilo na hromadu třísek. Z pevnosti se zvedal kouř a vanul tisíc stop vysoko do horkého, vlhkého odpoledního nebe.

Následky bitvy v ní jen vzácně vzbuzovaly děs. Žádný pro-

fesionální voják se nemohl dívat na jednu bitvu za druhou s hrůzou a udržet si duševní zdraví jakoukoli delší dobu, ale pro Vloru se nad tím vždycky vznášela jakási melancholie maskující šok. Dotíral jí vzadu v mysli a umrtvoval puzení oslavovat vyhraný boj.

Vlora ucítila na jazyku povědomou pachutí kouře a odplivla si do bahna, přičemž sledovala vojáky v jejich karmínovomodrých kabátcích, jak se vynořují a zase mizí v mlze. Muži odklízeli mrtvé, inventarizovali zbraně, zřizovali polní nemocnici a počítali zajatce. Bylo to prováděno rychle, efektivně, bez plnění, znásilňování nebo vraždění, a Vlora na to byla hrdá. Ale přesto se dívala na těla a říkala si, jaké bude konečné číslo na obou stranách konfliktu.

Opatrně prošla tím, co zbylo ze strážního domku, překročila rozsekané dřevo, které kdysi tvořilo vrata pevnosti, zastavila se, aby nechala projít dva vojáky s nosítky mezi sebou. Nervózně sykla, když se jí dostalo prvního pohledu na obchodní město uvnitř pevnosti. Některé budovy se vyhnuly ostřelování, ale zbytek si vedl jen o něco málo lépe než *motte*.

Hraniční pevnosti byly stavěny tak, aby měly moderní zbraň a lehké dělostřelectvo uvnitř, zatímco venku se nacházely paloánské šípy a zastaralé muškety. Nikoliv obráceně.

Koutkem oka zachytila jakéhosi vojáka plazícího se z napůl zbořené budovy, který pod paží svíral malou truhlici. Naklonila hlavu, spíše pobavená než našťvaná, a namáhavě se snažila vybavit si jeho jméno. „Vojíne Dobri!“ zvolala nakonec.

Voják, malý muž s přerostlým nosem a dlouhými prsty, vyskočil snad jednu stopu do výšky. Natočil se k Vloře v pokusu skrýt truhlici za zády.

„Madam!“ vysekl vojenský pozdrav a zvládl upustit truhlici. Na ulici se vysypalo několik pohárů a hromada stříbrných příborů.

Vlora na něj dlouhou chvíli upírala pohled, a nechala jej tak smažit se v pocitu vlastní malosti. „Hledáte majitele toho pěkného stříbrného servisu, Dobri?“

Dobriho oči se rozšířily. Zůstával v pozoru, pohled upřený vpřed, a Vlora dokázala vytušit i to nejjemnější zachvění. Přistoupila k němu z boku, nevšímalá si stříbra a rychle jej obešla dokola. Měl na sobě stejnou uniformu co ona, krvavě rudý kabátec a kalhoty s tmavě modrými lampasy a manžetami. Měl zlaté knoflíky a mosaznou sponu na límci ve tvaru spojených mušket za čákou – symbol Ostrostřelecké žoldnéřské společnosti. Uniforma byla zaprášená, se skvrnami od sazí na kalhotách a rukávech. Otevřel ústa, zavřel je, a nato vydal porážecné vzdychnutí. „Ne, lady Flint. Chtěl jsem to ukrást.“

„Inu,“ řekla Vlora. „Aspoň si pamatujete, jak málo mám v oblibě lháře.“ Na okamžik zvažovala situaci. Bitva byla krátká, ale divoká, a Dobri byl jedním z jejich prvních vojáků, kteří byli uvnitř hradeb, jakmile dělostřelectvo zbořilo brány. Byl to statečný voják, byť dlouhoprstý. „Dejte to stříbro proviantnímu důstojníkovi jako inventární položku, pak sdělte plukovníkovi Olemovi, že se dobrovolně hlásíte po následující tři týdny čistit latríny. Nedoporučovala bych mu říkat důvod, pokud tedy nechcete skončit před popravčí četou.“

„Ano, lady Flint.“

„Ostrostřelci nekradou,“ řekla Vlora. „Jsme žoldáci, ne zloději. Můžete jít.“

Sledovala Dobriho, jak sesbírává všechn stříbrný servis a pak nemotorně odbíhá ke stanu proviantního důstojníka před hradbami pevnosti. Říkala si, jestli by z něj měla učinit příklad – musela si koneckonců uchovávat vážnost svého jména „Flint“. Ale muži byli na hranicích už téměř rok. Soucit a disciplína musely být rozdělovány rovným dílem, jinak bude mít na svědomí vzpouru.

„Generálko Flint!“

Otočila se a spatřila mladého seržanta, který se blížil ze směru zničeného *motte*. „Seržante Padnire, s čím vám můžu pomoci?“

Seržant zasalutoval. „Plukovník Olem si žádá vaši přítomnost, madam. Říká, že je to naléhavé.“

Vlora se zamračila. Padnir byl bledý navzdory horku a v očích měl nervózní výraz. Byl to uvážlivý muž na konci dvacítky, jen o pár let mladší než ona, jeden z mnoha vojáků pod jejím velením, jenž byl ukován během adransko-kezske války. Něco se muselo přihodit, že byl tak rozrušený. „Samozřejmě. Jen jsem prováděla obhlídku. Hned jdu.“

Vydala se za seržantem po ulici a zabočila na hlavní městskou třídu. Jednou se zastavila, aby si prohlédla zástup zajatců, všichni klečeli po straně silnice a strážila je hrstka vojáků. Všichni to byli Paloánci – fatrastánští domorodci s jasně rudými vlasy a bledou pihovatou kůží. Při zběžném pohledu dokázala poznat, že to jsou vesničané, nikoliv válečníci.

Tato konkrétní skupina obsadila pevnost Samnan s prohlášením, že pevnost stojí na jejich půdě a fatrastánské vládě zakázala touto oblastí průchod. Zabili několik tuctů usedlíků a vypálili některé farmy, ale nic moc víc. Pokud jde o povstání, tohle bylo celkem mírné.

Fatrastánská vláda zareagovala tím, že poslala Vloru a Ostrůstřeleckou žoldnéřskou společnost, aby rebelii potlačila. Nebylo to poprvé, co Vlora potlačovala povstání na hranicích – Fatrastánci platili koneckonců dobře – a nemyslela si, že je to naposledy.

Pár obličejů k ní zvedlo pohled a prázdně na ni zazíralo. Jak procházela kolem, někteří jen civěli, pár jich utrousilo nadávky. Nevšímala si jich.

Neměla v oblibě bojovat s Paloánci, kteří obvykle bývali

vášniví, s nedostatečnými zdroji a chabými zbraněmi. To znamenalo hodně guerillových konfliktů s nepolapitelnými vůdci jako Rudá ruka, jenž způsobil strašlivé škody jakékoliv fatrastánské armádě, která měla tu smůlu, že na ni spočinulo jeho oko. Otevřené střety – jako obléhání pevnosti Samnan – se zvrtny do zatracených jatek v opačném gardu.

Nakolik do toho Vlora viděla, ti ubozí blázni měli v něčem pravdu. Tohle *byla* jejich země. Byli tu od té doby, co Dynizané před téměř tisíci lety toto místo opustili, dlouho před tím, než sem přišli z Devatera Kressiánci a začali kolonizovat Fatrástu. Naneštěstí pro ně si Paloánci nemohli dovolit najmout Ostrostřelce, zatímco fatrastánská vláda ano.

Vlora nechala zajatce za sebou a jen o chvíli později našla na opačné straně zničeného *motte* plukovníka Olema. V pětáctýřiceti začal plukovník vykazovat známky stárnutí, do jeho vousu pískové barvy se začaly vkrádat šedé pramínky. Vlora měla za to, že díky tomu vypadá elegantněji. Měl na sobě stejnou modrorudou uniformu jako jeho druhové a jediná stříbrná hvězda na jeho klopě, na druhé straně od zkřížených mušket a čáky, označovala jeho hodnost. Z koutku úst mu visela nezapálená cigareta.

„Plukovníku,“ řekla Vlora.

„Flint,“ odušil Olem, aniž by vzlédl. Technicky byl Vlořiným druhým důstojníkem. Ve skutečnosti byli oba generálové adranské armády ve výslužbě a spoluvlastníci Ostrostřelecké žoldnéřské společnosti, což je stavělo na stejný stupeň. Upřednostňoval být formálně osloven jen jako „plukovník“ Olem, a ona se podvolovala jeho úsudkům stejně, jako se on podvoloval jejím.

Olem seděl v podřepu, ruce na kolenou, a vypadal vyveden z míry.

Před ním ležela roztažená mrtvola starého Paloánce. Tělo

bylo ohnuté, s pihovatou kůží vrásčitou jako švestka, a stále krvácelo z mnohočetných zranění od střel a bajonetů. Nejméně dva tucty těl v uniformách Ostrostřelců ležely neúhledně rozesté kolem mrtvoly. Všichni měli pořezaná hrdla a břicha. Pár ručnic byl čistě rozetnut vedví.

„Co se tu stalo?“

„Můj odhad není o nic lepší než tvůj,“ řekl Olem. Postavil se a o opasek škrtl sirkou, přičemž plamínek zakryl proti větru. Zapálil si cigaretu a pochmurně bafal, zatímco zrak upíral na mrtvolu starého muže u svých nohou.

Vlora zírala na těla svých vojáků. Tiše v mysli vyslovovala jejich jména – Forlin, Jad, Wellans. Seznam nekončil. Všichni to byli vojíni a ona ani jednoho neznala dobře, ale pořád to byli její lidi. „Kdo je tenhle zkurvysyn?“ zeptala se a ukázala na mrtvolu Paloánce.

„Netuším.“

„To napáchal *on*?“

„Vypadá to tak,“ řekl Olem. „Už jsme odtáhli patnáct zraněných.“

Vlora na okamžik tu informaci převalovala na jazyku a snažila se to zpracovat. Nedávalo to žádný smysl. Paloánci bývali bojovníci s tuhým kořínkem, ale proti cvičeným vojákům s nasazenými bajonety padali jako každý jiný. „Jak mohl“ – udělala krátké počty – „jediný stařík nadělat z těch zatraceně nejlepších pěšáků na kontinentě čtyřicet obětí?“

„To,“ řekl Olem, „je vážně dobrá otázka.“

„A...?“ Vyslala po něm dlouhý, nelibý pohled. Takový, ze kterého se většina jejích mužů krčila. Olem jako obvykle vypadal, že to jde mimo něj.

„Hoši říkají, že se pohyboval moc rychle, než aby ho bylo oko schopno sledovat. Jako...“ Olem zaváhal a podíval se jí do očí. „Jako prachmistr.“

Vlora naplnula své kouzelnické smysly a zapátrala v Jinu. Jako prachmistra dokázala vypátrat každý prachový náboj a roh na stovky yardů daleko, všechno se jí to ukazovalo v jejím mentálním vidění jako body na mapě. Soustředila se na tělo. Starý muž u sebe neměl ani špetku prachu, ale dokázala kolem něj vycítit jemnou magii, jakou nikdy nepocítila. Z dalšího pátrání ji rozbolela hlava, a tak své třetí oko zavřela.

„No,“ řekla Olemovi, „nebyl to prachmistr. Je na něm něco... magického, ale nedokážu to určit.“

„Já to necítím,“ odvětil. Měl své vlastní obdaření, menší kouzelnou dovednost, jež mu umožňovala fungovat bez spánku. Ale jeho schopnost nahlédnout do Jina nebyla tak silná jako její.

Vlora si klekla vedle těla a věnovala mu druhý pohled *bez* použití magie. Starcovy vlasy dávno vybledly ze zrzavé do bílé, a jeho sukovité ruce stále svíraly dvojici leštěných kostěných seker. Většina Paloánců se oblékala s ohledem na jejich okolí – jelenice na hranicích, oblek nebo kalhoty do města. Tento válečník nicméně měl na sobě silnou tmavou kůži, která nepocházela z žádného savce. Kůže byla drážkovaná, tvrdá na dotek, vzorkovaná jako hadí.

„Už jsi někdy viděl někoho nosit takové oblečení?“

„Je to kůže bažinného draka,“ odtušil Olem. „Viděl jsem brašny a boty, ale tahle záležitost je zatraceně drahá. Je těžký ji vydělat. Nikdo nenosí celý oblek.“ Típnul cigaretu. „A rozhodně jsem nikdy neviděl Paloánce, který by bojoval takhle. Možná důvod k obavám.“

„Možná,“ řekla Vlora a náhle se cítila otřesená. Být zaseknutý v močálech s bažinnými draky, hady, brouky a Paloánci bylo už tak dost špatné. Ale Ostrostřelci tady vždycky byli na vrcholu potravního řetězce. Až do teď. Přejela prsty přes tu kůži. Ta věc vypadala, že vytváří účinné brnění, dost silné, aby

odrazilo bodnutí nožem nebo dokonce bajonetem. „Je to jako uniforma,“ zamumlala.

„Začnou se šfít zvěsti,“ řekl Olem. „Měl bych těm planým řečen učinit přítrž?“

„Ne,“ řekla Vlora. „Jen ať si chlapi švitoří. Ale dej jim rozkaz. Jestli uvidí někoho, kdo nosí podobný oblek, ať se sešikují do řady a nespouští ho z konce svých bajonetů. A ať pošlou někoho pro mě.“

Olemovo čelo se zvrásnilo. „Myslíš, že zvládneš bojovat s někým, kdo se probil tolika pěšáky?“ zeptal se.

„Nemám tušení. Ale ať mě zatratí, jestli dovolím nějakému paloánskému balíkoví prosekát se mými muži jako sváteční šunkou. Minimálně mu dokážu prohnat kulku hlavou ze vzdálenosti třiceti kroků.“

„A když jich bude víc než jeden?“

Vlora na něj zírала.

„Jasně,“ řekl Olem, dokouřil cigaretu a potom rozdrtil nedopalek podrážkou své boty. „Utvořit řadu, zavolat generálku Flint.“

Vlora a Olem několik minut stáli v tichu, sledovali, jak je zbytek mrtvol odvážen kárkou a brigáda s kýbly konečně zháší oheň. Poslíčci předali Olemovi zprávy a nad jednou ze zbývajících věží pevnosti byl zdvižen vlajkový stožár. Fatrastánská vlajka, slunečnicově žlutá se zelenými rohy se vypnula vedle menší, rudomodré standarty Ostrostřelců.

Vlora se dívala, jak roztržštěnými branami pevnosti projíždí žena na koňském hřbetě a vede koně davem a chaosem odklizecích prací po bitvě. Žena zkoumala okolí s otráveným, nenuceným výrazem, na rtech úšklebek vyvolaný paloánskými vězni na kolenou na ulici. Vlora ženu neznala, ale velmi dobře poznala žlutou uniformu – odpovídala vlajce, kterou její muži vyvěsili na stožár. Fatrastánská milice.

Jezdkyně se zastavila před Vlorou a Olemem a shlédla na ně s přísným zamračeným pohledem. Žádné zaslutování. Dokonce ani pozdrav.

„Jste generálka Flint?“ zeptala se žena.

„Kdo to chce vědět?“ odvětila Vlora.

„Zpráva od lady kancléřky Lindet,“ řekla žena. Vytáhla z kabátce obálku a natáhla ji před sebou. Olem si ji od ní vzal, jedním prstem ji roztrhl a uhladil si listinu o břicho. Žena beze slova otočila koně a bez meškání se rozjela zpátky ulicí směrem k bráně pevnosti.

Fatrastánští vojáci měli ve zvyku být arogantní pitomci, ale Vlora málokdy viděla někoho tak neomaleného. Poklepala na pažbu své pistole. „Bylo by tak hrozně neprofesionální sestřelit ten její klobouk?“

„Bylo,“ řekl Olem, aniž by zvedl pohled od dopisu.

„Zatracená fatrastánská armáda by potřebovala prokazovat lidem trochu úcty během jejich špinavý práce.“

„Můžeš se utěšovat skutečností, že vyděláš mnohem víc peněz než ona,“ řekl Olem. „Tady, tohle budeš chtít vidět.“

Vlora obrátila pozornost k dopisu v jeho ruce. „Co to je?“

„Potíže v Zeměpádu,“ řekl. „Jsme odvoláni. Máme okamžitě zamířit do města.“

Vlořinou první myšlenkou bylo začít tancovat. V Zeměpádu možná bylo horko a smrdělo to tam, ale aspoň to bylo moderní město. Mohla si dopřát skutečné jídlo, zajít si do divadla, a dokonce se i vykoupat. Už žádná zatracená bažina nebo – pohlédla na tělo malého starce, kterého odnášeli až teď – Paloánci oblečení do dračí kůže.

Její úleva byla ovšem rychle potlačena vkrádajícím se podezřením. „Jaké potíže?“ zeptala se.

„To se tu nepíše.“

„Jasně, že ne.“ Vlora si skousla spodní ret. „Dokončete

odklízení,“ řekla, „a pošlete zajatce do Planthu spolu s regimentem našich hochů. Řekni všem, že odcházíme s prvním světlem.“

Vlora čekala u Tristanské řeky, zatímco její muži nasedali na čekající kýlové lodě, které byly vyslány, aby je nabraly. Když se vydají po řece na kýlových lodích, do Zeměpádu jim to potrvá jen pár dní, ale Vlora si říkala, co může být tak naléhavé, že je takhle odvolali. Byla z toho nervózní, ale odložila to do zadní části mysli a otočila se ke krabici v jejím klíně.

Byla to stará krabice na klobouky, něco, co měla už od dospívání, a byla plná dopisů od byvšího milence, nyní dávno zesnulého a ztraceného. Taniel Dvě kule byl kamarád z dětství, adoptovaný bratr, dokonce v jednu chvíli i snoubenec, ale také to byl hrdina fatrastánské revoluce. Před jedenácti lety se pral za fatrastánskou nezávislost proti Kezanům napříč těmito bažinami, plížil se vodními kanály se svou mušketou a zabíjel privilegované čaroděje a důstojníky.

Oba pocházeli z Adra a na tomto místě byli cizinci, ale zkušenosti, o které se s ním Taniel v dopisech podělil, se staly důležitým zdrojem informací pro její vlastní kariéru v žoldnéřském oboru na tomto zpropadeném kontinentu.

„Poslali nám dost kýlových lodí jen pro pěchotu,“ řekl náhle jakýsi hlas.

Vlora vyskočila a natáhla ruku, aby schovala dopisy, ale pak se zarazila. Byl to pouze Olem a mezi sebou žádná tajemství neměli. „A co uděláme s našimi dragouny a kyrysníky?“

Olem podrážkou boty rozmáčkl nedopalek cigarety a s pohledem upřeným na dopisy v jejím klíně odpověděl: „Řeknu majoru Gustarovi, aby je přivedl s sebou. Potrvá to asi o týden dýl, než dorazí do Zeměpádu, takže doufejme, že je nebudeme potřebovat dřív. To jsou dopisy od Taniela?“

„Jo,“ řekla a nepřítomně se jimi probírala. Ztráta kavalerie, i na jeden týden, byla nepříjemnou vyhlídkou. „Zkousím najít, jestli se někdy nezmínil o nějakém šíleném paloánském válečníkovi, co by nosil kůži bažinného draka.“

„To mi přijde jako něco, co by si člověk pamatoval,“ řekl Olem. Posadil se vedle na trávu a pozoroval, jak přirazila další kýlová loď, aby nabrala další vojáky. Za nimi stále doutnala pevnost Samnan.

Vlora ucítila bodnutí nostalgie. Ty dopisy byly neustálou připomínkou minulého života – jak jejího, *tak* Olemova. „To jsem si říkala taky, ale i přesto jsem to chtěla zkontrolovat.“

„To je asi dobrý nápad,“ souhlasil Olem. „Paloánci ho měli rádi, že jo?“

„Je pořád zatracenou legendou, i po takový době,“ řekla Vlora, doufajíc, že to nezní moc kysele. Každá zmínka o Tanielovi ji dostávala na hranu. Jejich společná historie byla... bouřlivá.

„Myslíš si, že by bojoval za fatrastánskou nezávislost, kdyby věděl, že Fatrastánci budou zacházet s Paloánci takhle?“ zeptal se Olem a hlavou trhl k pevnosti Samnan.

„Možná. Možná ne.“ Vlora měla jisté výčitky z toho, čím se živila. Ale žoldnéřská práce nemohla být vždycky tak vybíravá. „Šel do téhle války, aby zabíjel Kezany. Vyšel z toho...“ Vlora bezděčně přivřela oči, když si vzpomněla na rudohlavou společnost, kterou si Taniel přivedl ze svých cest. „No.“ Ostře zavřela krabici. „Nic užitečného tu není, každopádně nic, co by se týkalo děsivého paloánského válečníka.“ Zvedla se na nohy a nabídla Olemovi ruku. „Pojďme do Zeměpádu.“

KAPITOLA

2

Michel Bravis seděl v zadní části prázdné nálevny a hýčkal si teplé pivo v šest hodin ráno. Venku slyšel místní vozky již v pracovním procesu, tahající bavlnu a obilí k dokům, kteří každým druhým nádechem proklínali horko. Říkal si, jestli existuje vůbec nějaká osoba, která by měla ráda léto v Zeměpádu, ale usoudil, že taková věc by byla urážkou každého boha, který kdy existoval.

Většinu svého života prožil v Zeměpádu. Vyrostl v muže během revoluce, pracoval v docích, kde okrádal obchodníky a turisty během období rekonstrukce, a nyní, když se blížil věku třiceti let, sloužil u tajné policie lady kancléřky – nebo, jak byli mezi lidmi známí, u černočepičkářů. *Myslel bych si, pomyslel si s hořkostí, že už jsem se mohl naučit na léto zamířit na sever.*

Dlouze si přihnul piva a zkontroloval kapesní hodinky. Jedenáct minut po. Ráno, léto, a lidi mající zpoždění. Dokonalý trojlístek, aby jej uvrhl do ponuré nálady.

A jakmile na něj v tomhle zpropadeném horku padla ponurá nálada, obvykle z něj neslezla po celý zbytek dne.

S úsilím nasadil úsměv na tvář a ukázal jej prázdnému baru. „Nemusíš mít špatnou náladu,“ řekl. „Hlavu vzhůru. Mohlo by být hůř. Mohl bys být venku.“

„Dobrá poznámka,“ odvětil sám sobě a nasadil vážný tón. „Mimoto, máme tu točený pivo, a majitel se ukáže až kolem poledního.“

„Ty,“ řekl svým veselým hlasem, vyzunkl zbytek piva a zamířil za bar, aby si dotočil sklenici. „Ty budeš ale pořádně nalitej.“

„Jo. Jo, to budu.“

Často si říkal, co si lidi pomysleli, když jej zaslechli mluvit si sám pro sebe. Nejspíš to, že je pošahaný blázen. Ale okolnosti jej během jeho mládí často nechávaly o samotě a mluvení nahlas mu pomáhalo utříďovat si myšlenky a zahánět nudu během dlouhých, horkých fatrastánských nocí. A krom toho v povaze jeho práce bylo držet si lidi od těla.

Měl před sebou třetí pivo, když se dveře konečně otevřely a v nich se objevil mladý muž. Váhavě nakoukl dovnitř, nohy zapřené, jako by se chystal utéct, a pak se ohlédl přes rameno, než zvolal: „Haló?“

„Jo, jsem tady,“ řekl Michel a mávl. „Jdeš pozdě.“

„Nemohl jsem to tu najít.“

„Pitomá výmluva.“

„Prosím?“

Michel pozvedl pivo a jal se zkoumat mladého muže skrz sklenici. Mladý muž? Spíš kluk. Nemohlo mu být víc než šestnáct, na jeho bradě stěží byt jen náznak strniště. Byl na svůj věk malý, trochu s nadváhou, ale měl ten typ obyčejné tváře, díky které se mohl ztratit v davu. Nepříliš odlišný od Michela, což nebylo překvapením. Koneckonců to byla první věc, kterou černočepičkáři u špehů hledali.

„Pitomá výmluva,“ zopakoval Michel. Mladík měl na sobě dlouhé kalhoty, rovně střižený kabátek a šálu ve stylu vázanky nuzáka. Oblečení už před třemi roky vyšlo z módy a Michela to iritovalo. „To, že jsi nedokázal najít adresu, z tebe dělá buď pitomce, nebo hovado. Obojí se může jednou hodit, ale ne tak často, jak si myslíš. Nikdo nemá rád pitomce *ani* hovada, a první věc, co potřebuješ, je být oblíbený, jinak nikde nezapadneš.“

Mladík vrhl zmatený pohled po baru, oči mírně rozšířené, jako kdyby omylem vstoupil do brlohu blázna. „Jste Mickle?“ zeptal se.

„Michel,“ opravil jej Michel a položil důraz na druhou část jména. „Mí-kel. Moje jméno se nerýmuje s ‚pikle‘.“

„Jasně,“ řekl mladík pomalu. „Já jsem Dristan. Jste ten chlápek, co mě má naučit, jak se stát špehem?“

„Oblíbení lidi,“ pokračoval Michel, „jsou informovaní. Říkají prosím a děkuju. Ptají se na směr. Jsou dochvilní. Buď se naučíš všechny tyhle věci, nebo nebudeš moc dělat svou práci. Přinejlepším tě lidi, za kterými budeš poslán, odmítnou. V horším případě zjistí, že nejsi, za koho se prohlašuješ, a hodně pomalu tě zabijou.“ Michel si povzdechl, dopil pivo a pověděl sám sobě, že by si další už neměl dávat. „Ty nejsi špeh,“ řekl. „Budeš to, co my nazýváme ‚pasivní informátor‘. Staneš se někým jiným, ponoříš se zcela do života, který není tvůj vlastní, a svému školiteli budeš předávat uniklé informace o nepojících, zločinech a pučích proti vládě.“

Dristan vypadal poněkud zadumaně. Zůstal stát, topil se ve vlastních nejistotách, a pořád vypadal, že každou chvíli může prchnout.

Michel pokračoval. „Neoblíkej se jako hejsek z nižší třídy. Díky tomu by si tě zapamatovali, a ty málokdy budeš chtít být zapamatován. Nos krátký kalhoty a košili světlý barvy. Možná

kamelotku. Nikdy nemůžeš zkazit nic tím, když se budeš oblíkat jako obyčejný dělník.“ Michel namířil prst směrem k Dristanově hlavě. „Ten tvůj ksichtík: ten váhavý, nervózní výraz. Radši bys měl začít trénovat *nenosit* takový výraz. Je to podezřelý. Teď, řekni mi, jak se jmenuješ.“

„Řekl jsem vám, že jsem Dristan.“

„Ne,“ řekl Michel a praštil dlaní do stolu. Dristan nadskočil. „Řekni mi, jak se jmenuješ.“

„Jsem Dri...“ Dristan zaváhal. „Moje jméno je, ech, Plinnith.“ *Chytá se rychleji, než většina lidí, který tohle učím.* „Plinnith? Co za jméno je Plinnith? To je pitomý jméno.“

„Hele, už jsem to někde kolem zaslechl!“ protestoval Dristan.

Michel obrátil oči v sloup. „Plinnith je pitomý jméno,“ zopakoval pomalu. „Co to vůbec je?“

Dristan na něj zíral, jako by přemítal, na co se to přesně ptá, než se mu náhle rozsvítily oči. „Och, och! Plinnith. Je to brudánijský jméno.“

„Odtamtud seš?“ zeptal se Michel, pokračuje ve zkušebním pohovoru.

„To nejsem. Moje, ehm, máma byla Brudánijka. Pocházela z tamní rybářský vesnice.“

„Och, vážně? Můj nejlepší přítel je z rybářský vesnice v Brudánii. Možná je to to stejný místo.“

„Nepamatuju si, jak se jmenovalo,“ odvětil Dristan.

„No, tak to je škoda. Co děláš v Zeměpádu, Plinnithe?“

„Táta byl farmářem nedaleko Rudokamene. Umřel loni na podzim, takže mě máma poslala do hlavního města kvůli práci.“

Michel na chlapce nadále střílel otázky a pokračoval v tom téměř pět minut, popichoval ho s detaily, na které by se normální lidi za žádných okolností nezeptali, než konečně ustal. Spustil masku předstírání, natočil si další pivo a řekl: „Asi tak z poloviny to nebylo zas tak špatný.“

Hoch se na něj upřeně podíval.

„Ale ani nic světobornýho,“ pokračoval Michel. „Nevěřil jsem z toho ani jednomu slovu.“

„Ale vy už víte, že nejsem syn farmáře jménem Plinnith!“ protestoval Dristan.

„Vážně?“ Michel pokrčil rameny. „Nemáš páru, co já vím. Je tvou prací mě přesvědčit, že jsi osobou, za kterou se prohlašuješ.“ Zakroužil se sklenicí piva a přál si potisící, aby existoval lepší způsob, jak tohle dělat. Děti přicházely z ulice neustále, toužily se přidat k černočepičkářům. Většina z nich se stala vymahači nižšího stupně, někteří občas udělali ramena na někoho, kdo řekl něco proti lady kanclérce. Ti chytří se mohli stát politickými spolupracovníky nebo kancelářskými krysy. Zbytek se stal informátory, kteří špehovali to stejné obyvatelstvo, kterému lady kanclérka vládla.

Informátoři dělali tu nejtěžší práci a dostávalo se jim nejmenšího výcviku. K čemu byl koneckonců informátor, když ho někdo upozoroval, jak se ochomýtatá kolem známého černočepičkáře? Nejlepší, v co mohli doufat, bylo pár dní na zapadlém místě s někým jako Michel – zkušeným informátorem, který žil dost dlouho na to, aby se stal byrokratem. Lidé věděli, že Michel je černočepičkář, samozřejmě. Jen nevěděli, že vyšplhal po žebříčku tím, že zaprodával své sousedy.

„Podívej,“ řekl Michel. „Všechno je to o tom najít si cestu k lidem.“

„Co tím máte na mysli?“ zeptal se Dristan.

„Ty a já, my jsme Kressiánci, správně? Chci říct, nazýváme se Fatrastánci, ale i když jsme se narodili tady, naši prarodiče se narodili v Devateru. Stíháš to?“

„Asi jo.“

„Teď, naši prarodiče se možná tehdy v té starý zemi navzájem nenáviděli. Možná tví byli Kezani a moji Adrani. Nepřá-

telé na život a na smrt. Ale co přepluli oceán, mají něco společného. Takže odloží stranou staré sváry a nyní si budou říkat Fatrastánci. Správně?“

Dristan nevypadal, že by mu to nějak imponovalo. „Nejspíš...“

Michel mu do toho skočil. „Našli si k sobě cestu. Zjistili, co mají společného, a začali spolupracovat. Během revoluce se pak všichni považovali za Fatrastánce spolupracující s Paloánci proti Kezanům. Další případ spojení proti společnému nepříteli.“

„Ale Fatrastánci a Paloánci se nenávidí.“

„Jasně. Protože loajalita se mění podle toho, jak je to výhodný. Pamatuj, informátoři musí splynout s davem. Loajálnost, kterou projevuješ, se musí shodovat s lidmi kolem tebe. Je to trochu divadelní představení, a dobrý herec ti řekne, že nejlepší, jak se dostat do hlavy postavy, je to, že se do ní vžije, i když je to třeba padouch. K tomu, abys donášel na nepřátele státu, musíš myslet jako oni; stát se jedním z nich.“ Udělal povšechné gesto. „To je umění špehů, shrnuto a podtrženo.“

„Myslel jsem si, že nejsme špehové.“

„Informátorsví“ není ve slovníku,“ řekl Michel. Mžouravě se rozhlédl po baru, zakabonil se a zapřemýšlel o další sklenici. Možná jen půlce sklenice.

„Zdáte se starší, než vypadáte,“ podotkl Dristan.

Michel zamířil kolem baru k pípě. „Protože vím, co jsem zač. Nauč se sebevědomí – nebo aspoň jak to předstírat – a všichni si budou myslet, že jsi o deset let starší, než ve skutečnosti jsi. Pomůže to taky při učení řemesla, a mým řemeslem je nespustit oči z lidí lady kancléřky.“ Michel opřel sklenici o sud a držel jej tam několik chvil, než pustil pípu.

Dristan vypadal jako dobrý kluk. Možná měl dost pod čepicí, aby zvládl několik let špehování. Michel ho hodlal

školit ještě den dva, ale už se rozhodl dát Stříbrné růži Salacii – osobě, která se měla stát Dristanovým školitelem – pozitivní referenci. Naneštěstí, v tomto typu práce byla nejúčinnější metoda tréninku *hod' ho do zálivu a doufej, že se naučí plavat*. „Co z toho máš ty?“ zeptal se, natočil druhé pivo a poslal ho po baru Dristanovi.

„Získám růži, nebo ne?“

Růže byly černočepičkářským odznakem pravomoci, medaile, které jim dávaly jejich jména – Železná nebo Bronzová růže označovala nízkou hodnotu, Mosazná nebo Stříbrná střední hodnotu, a Zlatá – inu Zlaté růže tvořily černočepičkářské elity, jež byly zasvěcené do všech tajností a machinací fatrastánské vlády. Řídily zemi ve jménu lady kancléřky a na svých dlaních nesly bohatství kontinentu. Všichni prahli po Zlaté růži. Jen málokdo ji ale získal.

Ale i získání Železné růže mohl být velký krok pro někoho ze slumů, jako byl Dristan. Pokud Dristan přežije jednu nebo dvě mise, mohl poskočit přímo na úroveň Mosazné růže.

„Kromě růže,“ řekl Michel.

Dristan si přihnul ze sklenice a dlouho shlížel dolů na své ruce, než řekl: „Černočepičkáři se postarají o mé sestry. Dají jim najíst a poskytnou přístřeší, z dosahu hampejzů. Postarají se o ně, i když umřu, pokud zůstanu loajální.“

Michel přikývl. To byla celkem známá písnička. O černočepičkářích se napovídala spousta hrozivých zkazek – většina z nich pravdivá –, ale vždycky se postarali o své vlastní. „Dám ti jednu radu,“ řekl. „Máš teď nějaký život, rodinu, šťastné vzpomínky?“ natáhl ruku a naznačil, že vše jmenované se nalézá v jeho dlani.

„Jo.“

„Až budeš v utajení, musíš se stát někým naprosto jiným. Nemysli na svůj starý život, ani na vteřinu, jinak ve slabé

chvilce můžeš zradit sám sebe. Jez, spi, dýchej, dokonce *mysli* jako Plinnith, syn farmáře, nebo kýmkoliv se do Jámy staneš.“ Sevřel ruku v pěst. „Vezmi všechny ty šťastné vzpomínky a ulož je do malé kuličky vzadu v mozku a ani se na ni nepodívej, dokud nebudeš se svou prací hotov. Já už nejsem informátor – jen průměrný černočepičkář, který slouží k potěše lady kancléřky –, ale jednou jsem byl v tvý kůži. Díky tomu triku s kuličkou jsem to zvládl.“

„Vy jste byl špeh... ech, informátor?“

„Proč si myslíš, že tu sedím a všechno ti to tu vyprávím? Třikrát jsem byl v utajení, což je o dva víc na někoho, kdo operuje v jediném městě, než je průměr. Je zázrak, že mě nikdo při tom druhým a třetím úkolu nepoznal. Ale taky to znamená, že toho mám dost za sebou, takže jsem si vyhradil pár hodin na to předat své zkušenosti někomu, jako jsi ty.“

„Proč jste to udělal?“

Michel na okamžik nad otázkou přemýšlel. „Jako ty, dělal jsem to kvůli růži.“ Provlekl palec šňůrkou kolem krku a ukázal Dristanovi stříbrný medailon, který mu visel na hrudi po celou dobu. „Taky jsem to dělal pro Fatrástu,“ řekl upřímně. „Protože jsem chtěl něco změnit.“

„A změnil?“

„Až dokončíš první úkol, najdi mě. Povím ti o aféře s prachmistrem.“ Michel se podíval na svou zpola vypitou sklenici a položil ji na bar, více než jen trochu rozzlobený sám na sebe. Čtyři sklenice piva před sedmou ráno? To bylo příliš, dokonce i na jeho poměry. Ozvalo se náhlé buchnutí, Michel otočil hlavou a dveře nálevny se v tu ránu otevřely.

Dovnitř nakoukla známá tvář. Byl to muž v černé košili s dlouhými rukávy, s řadou černých knoflíků táhnoucích se k levému prsu a k nim padnoucí černé kalhoty – typická uniforma tajné policie lady kancléřky. Na levé manžetě mu chyběl

knoflík, což Michela neskonale iritovalo. Na košili měl viditelně připíchnutou Mosaznou růži. „Agente Bravisi, pane,“ řekl.

„Zkurvy... Do háje s tím, Warsime, tohle je zašívárna. Školím tu lidi. Lidi tě uvidí, jak sem nakráčíš, takhle oblečený, v tuhle hodinu a...“ Michel pro sebe ještě několikrát zaklel. Jeho ponurá nálada se konečně začala zmírňovat a Warsim se tu musel ukázat a zničit jeho oblíbenou zašívárnu. „Co se do Jámy děje?“

Warsim sklonil hlavu a udělal obličej. „Omlouvám se, pane. Neměl jsem moc na výběr. Byl jste předvolán do kanceláře velmistra. Fidelis Jes vás chce vidět.“

„Proč?“ Michel byl v šoku. Nebyl Zlatou růží. Neměl s velmistrem nic co do činění. Na zátylku mu vyrašil studený pot. „Mě? Vyžádal si mě jménem?“

„Tak mi to bylo řečeno.“

Michel odstrčil pivo a zoufale si přál, aby měl čas vystřízlivět. Do Jámy, už *ted* byl střízlivý. Být předvolán do kanceláře velmistra bylo, jako by ho vyklopili do zálivu. „Jistě. V kolik?“

„Máte schůzku na osm patnáct.“

Michel zkontroloval své hodinky a úkosem se podíval na Dristana. „Ztrať se,“ řekl. „Hodina skončila.“

„Mám zas přijít zítra?“

„Ne. Jestli všechno půjde hladce, brzo si tě najdu a vrátíme se k výcviku.“

„A když ne?“

Michel podruhé zkontroloval hodinky. Velmistr. Do ztracený Jámy. „Zapomeneš, že jsme spolu kdy mluvili.“

KAPITOLA

3

Pokrok.

Nebylo to nijak velkolepé slovo, ani nějak moc zábavné na vyslovení, ale bylo tolik omílané v novinách, že by si jeden pomyslel, že je to jméno nového fatrastánského boha. Jako by Fatrásta, země hašteřících se přistěhovalců, dvakrát ukradený národ industrializované loupeže, někdy vyplodila vlastního boha. Zeměpád, hlavní město Fatrásty, by jakéhokoli boha sežvýkal a vyplivl a sotva by se to dostalo do novin.

Styke seděl shrbený na nepohodlné dřevěné lavičce v úzké chodbě. Na té samé lavici bylo půl tuctu dalších lidí – zlomených, zmlácených mužů, kteří vypadali o dvacet let starší, než kolik jim doopravdy bylo. Zírali na podlahu nebo strop, vyhýbali se očnímu kontaktu, buď se modlili, nebo byli ponoření do svých vlastních zoufalých myšlenek. Vysokými, zamřížovanými okny protékalo světlo a ve vedlejší místnosti si někdo chraplavým kašlem vyvrhával plíce.

Na Stykově klíně ležely ošoupané, čtyři měsíce staré noviny,

se slovem POKROK vyraženým přes titulní stránku. Několik minut nad tím slovem dumal a zvažoval, že noviny roztrhá, aby zchladil znechucení, které mu způsobilo, ale už tak bylo těžké dostat noviny do pracovního tábora, a kvůli těmhle musel oželeť týdenní přiděl tabáku.

Místo toho vytáhl zpola vyřezaný špalík dřeva a sevřel ho tak silně, jak to jen svou znetvořenou levou rukou dokázal. Pravou začal pracovat na dřevě pomocí malého nožíku, který ukradl z vojenské jídelny, palec na ploché straně čepele, a zatímco si četl, mechanicky odkrajoval kousky.

Noviny informovaly, že adranští žoldáci mají co dělat se „zkrocením hranic“. Zeměpád se chystal otevřít v okolí města další tři pracovní tábory, aby ubytoval odsouzence poslané z Devatera. V ubikacích Paloánců vypukly výtržnosti kvůli veřejnému pověšení mladého radikála. Obchod s Kezem se stále neustálil ve vyjetých kolejích, a to navzdory tomu, že občanská válka skončila před šesti lety.

Styke si odrkl. Svět, jak usoudil z obsahu novin, ke kterým se dostal, se za deset let od jeho uvěznění změnil jen pramálo. Byl stále plný chamtivců, násilníků, nuzáků, rozlícenců a ničeho moc víc. Přesunul pozornost z novin na řezbu a několik dalších minut tvaroval drobné detaily do měkké borovice.

Zvedl svou ruční práci proti rannímu světlu. Nebyla to špatná malá kánoe, pokud měl sám soudit. Byla dlouhá jako jeho dlaň, úzká a štíhlá, vnější strany pokryté paloánskými znaky. Rozhodně dobrá práce, navzdory tupému noži a zmrzačené ruce. Odfouknul hobliny ze hřbetu paže, poté složil noviny a přiměl se postavit se, přičemž zkřivil obličej, když to pravé noze trvalo o něco déle, než uposlechla jeho příkaz.

Došel ke dveřím vedoucím na nádvoří a na škvíru je otevřel. Hned za nimi byla na schůdku mladá dívka, ačkoliv by si ji jeden mohl splést díky masce špíny a nečistot pocházející z ži-

vota v pracovním táboře s chlapcem. Byla bosa, měla na sobě starou Stykovu košili, kterou si musela uvazovat kolem krku a pasu, aby nespadla. Vypadala jako hladovějící vrabčák, kterému někdo vytrhal polovinu peří.

„Celine,“ zašeptal.

Dívka ožila a otočila hlavu. „Bene! Pustí tě ven?“ zeptala se vzrušeně.

Styke zavrtěl hlavou. „Ještě jsem se ani nedostal dovnitř,“ odvětil. „Tady.“ Protáhl kánoi škvírkou, než si strážný mohl všimnout, že jsou dveře otevřené. „Může to trvat několik hodin.“

„Já počkám.“

Styke pomalu zavřel dveře a odkulhal zpátky na své místo, přičemž potlačil zaúpění, když si sedal na tvrdou lavičku. Jeden ze spoluvězňů vrhl pohled ke dveřím, pak na něj, ale rychle sklopil zrak.

Uběhlo jen pár minut, než se dveře na vzdáleném konci chodby otevřely a objevil se strážný. Styke si nedokázal zapamatovat jeho jméno, ale věděl, že ještě před válkou sloužil v kezske armádě jako člen vojenské policie. Byl to velký muž, vyšší než většina, s předloktími tlustými jako soudky s prachem. Strážný přejel pohledem žalostnou sebranku na lavici a nevědomky zatočil pendrekem. Měl na sobě stejný slunečnicově žlutý pracovní plášť jako ostatní strážní, nápodobu fatrastánských vojenských kabátců, které kdysi nosíval sám Styke.

Zazíral na Styka. „Ty,“ řekl. „Odsouzený číslo 10642. Jsi na řadě.“

Styke se pomalu zvedl a kulhavě se vydal ke strážnému.

„Koukej pohnout,“ řekl strážný. „Nemám celý den.“

Zajímalo by mě, pomyslel si pro sebe, jak bys vypadal bez rukou.

„Do Jámy,“ vydechl strážný, když Styke stanul vedle něj, „ty jsi ale pěkně pořízek, co?“

Styke odvrátil zrak. Věděl, jaký druh pohledu jeho velikost přitahuje. Nikdy to nebylo ku prospěchu, ne zde. Strážní rádi dělali exemplární případy z největších vězňů, aby udrželi všechny ostatní pod kontrolou.

Mohl bych tě rozmáčknout jako červa. Ta myšlenka přišla nezvaně a Styke ji rychle potlačil. Tady nebylo místo na takové uvažování. Byl modelovým trestancem, a tím bude i nadále, dokud mu zde nevyprší čas... nebo zde bude, dokud ho neustvou k smrti. Myslí mu probleskla krátká vzpomínka – krví potřísněné ochranné rukavice na jeho pěstech, meč v ruce, on hlasitě vyřvává hymnu kopiníků, zatímco kráčí bez koně skrze nepřátelské granátníky, z nichž každý je velký jako tento samolibý strážný. Zamrkal a vize byla pryč.

Strážný konečně ustoupil o krok, otevřel dveře a přidržel je Stykovi, načež jej vedl další zaprášenou chodbou s jediným oknem. „První dveře napravo.“

Styke se řídil instrukcemi a brzy se ocitl v malé cihlové místnosti. Připomnělo mu to zповědnici v kresimském kostele, ačkoliv namísto mřížkované zástěny mezi ním a vedlejší místností zde byla tlustá železná mříž přes okno. Nad ní byl nápis vyvedený tlustými písmeny, který sděloval: PODMÍNEČNÉ PROPUSTĚNÍ. Místnost byla dobře osvětlená, nejspíš aby soudce dobře viděl na monstrum, které se chystá pustit volně do světa.

„Prosím, posaďte se,“ řekl hlas zpoza železné mříže.

Styke se posadil na dřevěnou stoličku a nervózně poslouchal, jak zaúpěla pod jeho vahou.

Následovalo několik minut ticha, dokud Styke nezvedl pohled od podlahy a nenahlédl skrz železnou mřížku. Už tímto procesem prošel dvakrát a znal všechny tanečky a postupy. Propouštěcím soudcem byl jakýkoliv starší vězeňský správce, který si na vás zrovna udělal čas, což znamenalo, že rozdíl mezi

svobodou a dalšími dvěma lety těžké lopoty závisel na tom, jestli toho rána vylezl z postele tou správnou nohou.

Z toho, co Styke uviděl na druhé straně mřížky, se mu rozeznělo srdce radostí.

„Raimy?“ zeptal se.

Čtyřprstá Raimy nebyla na pohled ničím zajímavá. Byla to žena ve středních letech, malá a nevýrazná, s brýlemi, které se jí houpaly na řetízku u krku, oblečená do něčeho, co bylo v pracovních táborech považováno za elegantní oblek. Byla táborovou účetní a proviantní zásobovačkou. Protože byl Styke jedním z několika mála trestanců, kteří uměli číst, psát a zvládali počty, při nejedné příležitosti jí pomáhal s knihami. Měl rád ticho její pracovny, kde si Celine mohla hrát na podlaze a on se držel z dosahu všech trablů.

Raimy zakašlala. Prolistovala papíry, zvedla pero, které jí okamžitě spadlo, rozkutálelo se po stole a slétlo na zem. Místo, aby jej sebrala, opatrně vytáhla nové z přední kapsy u kabátu a ozkoušela hrot.

„Benjamine,“ řekla.

„Jak se vede, Raimy?“ zeptal se.

Věnovala mu unavený pohled. „Ten kašel je na nic. Víš, kolik je tu prachu v těchhle suchých dnech. Jak jsi na tom s kolenem?“

Styke pokrčil rameny. „Bolí mě. Jeden můj kamarád takový kašel chytil, kdysi během války. Dával si do whisky med. Nezabavil se toho úplně, ale určitě mu to zvedlo náladu.“

„Budu to mít na paměti.“ Odkášlala si, ten zvuk se změnil do záchvatu kašle, pak se znovu probrala papíry, než pokračovala formálním tónem. „Odsouzený číslo 10642, Benjamine Styku. Vaše slyšení o podmíněčné propuštění po deseti letech je zahájeno. Je někdo, kdo by za vás mohl mluvit?“

Styke se rozhlédl po stísněné místnosti. „Nemám povolené

dopisy ani komunikovat s venkovním světem, takže si nejsem jistý, jestli vůbec někdo ví, že jsem pořád naživu.“

„Aha,“ řekla Raimy. Zaškrtla kolonku na papíru před sebou a zamumlala: „Žádní advokáti,“ než pokračovala svým formálním tónem. „Benjamine Styku, byl jste odsouzen stanout před popravčí četou za neuposlechnutí rozkazů vašeho nadřízeného důstojníka během revoluce. Váš trest byl zmírněn díky milosti lady kancléřky na dvacet let těžkých prací. Je to správně?“

„Neřekl bych zmírněn,“ řekl Styke, zvedl svou zmrzačenou ruku a roztáhl prsty, jak jen mohl. „Dali tomu dva pokusy, než se rozhodli, že bude snadnější mě nechat kopat zákopy, než polykat kulky.“

Raiminy oči se rozšířily a formální tón zmizel. „Dvě salvy od popravčí čtyř? To jsem netušila.“

„To byl můj zločin,“ potvrdil a spustil ruku. „A můj trest.“

Raimy zakašlala, upustila další pero a vzala si jiné, než odškrtla další kolonku. „Správně. Inu, pane Styku, poslední hodinu jsem vyhodnocovala váš případ. Sedm let jste byl schopen se vyhnout násilnému incidentu a pět let uplynulo, co se ve vašem záznamu objevila jakákoliv skvrna. Když zvážíme, ehm,“ odkašlala si, „že průměrná délka života trestanců v pracovním táboře Sladováč je jen kolem šesti let, řekla bych, že jste si vedl velmi dobře.“

Styke si uvědomil, že sedí na okraji stoličky, ignoruje protesty vysílané od jeho nemocného kolena a naklání se vpřed. „Dostalo se mi propuštění?“ vydechl a ani se neodvažoval na sobě dát znát, jak v něm roste rozjařený pocit.

„Myslím...“ Raimy byla přerušena náhlým zaklepáním na dveře z její strany mřížky. Zamračila se, opatrně položila pero a postavila se, aby otevřela. „Chvilíčku,“ řekla mu a pak vyšla ven.

Styke mohl slyšet z druhé strany místnosti tlumené hlasy,

ale nic hlasitého natolik, aby rozuměl. Hlasy náhle zesílily, dokud u Raimy nepropukl záchvat kašle. Následovalo ticho, načež se Raimy vrátila do místnosti.

Měla v ruce další list papíru, který obezřetně položila rovně na stůl, pak jej vsunula pod zbytek jeho materiálů. Zírala na stůl a jedním prstem nervózně poťukávala.

Styke nevěděl, co to znamená, ale nemohlo to být nic dobrého. Téměř už padal ze stoličky a chtěl se natáhnout skrz železnou mřížku a zatřást s ní. „To propuštění,“ řekl napomocně.

Raimy jako by to vytrhlo ze zasnění, vzhledla k němu a usmála se. „Ach, kde jsem to byla? Ano, takže, mám jednu dobrou zprávu a jednu špatnou, pane Styku. Špatná zpráva je, že musím, s nejlepším svědomím, vaše propuštění zamítnout.“ Pokračovala rychle. „Dobrá zpráva je, že jsem schopná vám nabídnout přesun do pracovního tábora s méně... nebezpečnou pověstí. Lehká práce, jak to někteří z nás rádi nazývají.“ Vydala ze sebe nervózní zachechtání, rozkašlala se a pokračovala. „Postele budou měkčí, hodiny kratší a zařízení lepší.“

Styke zůstal zírat a jeho srdce mu pokleslo. „Další pracovní tábor?“ zeptal se bezvýrazně. Cítil šok, jako by dostal ránu do žaludku. „Tohle je můj život. Myslíš, že mi jde o to, jestli mám trochu měkčí postel?“

Raimy po spánku stekla krůpěj potu.

„Vím, že mě můžeš nechat jít,“ řekl Styke a zdravou rukou praštil do stěny. Raimy tím zvukem nadskočila. „Vím, že je to na tvým rozhodnutí. Hrbil jsem záda deset let. Snášel jsem mlácení bez hlesnutí, hladověl jsem, když kaše byla řídká jako voda. Do zatracený Jámy, naučil jsem tě číst potom, co si podvodně získala práci jako táborová proviantní důstojnice. Myslel jsem, že jsme přátelé, Raimy.“

Raimy zůstávala zticha. Její ruce zůstaly naplocho přikované

na stole, pohled upírala přímo dopředu jako kolouch chycený na zahradě. Jediným pohybem byl divoký třas jejího těla. „Omlouvám se,“ řekla tiše.

„Omlouváš se? Za co?“

„Nevěděla jsem, že jsi *ten* Ben Styke.“

„Co tím chceš říct *ten* Ben Styke? Kolik si myslíš, že nás je?“ Styke se postavil a přes hněv sotva cítil bodavou bolest v koleni. Hlavou líznul o strop propouštěcí cely. Z nějakého důvodu jej ten třas zachvacující Raimy rozčiloval ještě víc. Strávili spolu nespočetné dny v nestřežené kanceláři, dokonce se spolu párkrát zasmáli. *Flirtovala* s ním. A teď se třese, vyděšená, i když byla za železnou mříží? „Jsme přátelé?“ dožadoval se.

„Ano,“ vypískla Raimy.

Styke obepnul zdravou ruku a dva fungující prsty své zmrzačené ruky kolem tyčí mříže. Sevřel stisk a jedním pevným šklubnutím ji vytrhl ze zdi. Raimy spadla čelist, ale zůstala nehybně přikovaná, zatímco upustil mříž stranou a naklonil se nad její stůl, probral se jejími papíry, až došel k poslednímu.

Byla to zpráva na dopisním papíře z úřadu lady kancléřky. Stály v něm tři věty:

Šílený Ben Styke, bývalý plukovník Styke od Šílených kopi-níků, je násilnický vrah vinný z několika válečných zločinů. Musí mu být zamítnuto propuštění. Ať to vypadá přesvědčivě.

Byla podepsána Fidelisem Jesem, šéfem tajné policie lady kancléřky.

Styke zaslechl kohosi křičet v chodbě. Zaslechli rámus a řvaní, brzy následovalo dusání kroků strážných. Styke zmuchlal vzkaz a mrštil ho Raimy do obličeje. „Tak to se můžeš přestat třást. Já svým přátelům neubližuju.“

Odvrátil se od ní, doširoka rozpráhl paže a čekal, až první strážný vejde do dveří.

KAPITOLA

4

Michel se nacházel v malé, zapadlé čtvrti zvané Proktor, asi míli a půl západně od doků a dvě stě stop nad jejich úrovní v samotném centru zeměpádské náhorní plošiny. Díky oblibě u vysloužilých veteránů a drobných přistěhovaleckých rodin nebyl Proktor možná úchvatnou městskou částí, ale také to nebyl slum jako Zelenožární Hlubiny. Většina lidí jej nemohla najít na mapě, a tak to bylo dobré místo, když chtěl člověk zůstat ušetřen problémů. Nebo v Michelově případě ušetřit problémů někoho jiného.

Fidelis Jes vás chce vidět.

Ta slova drásala Michelovy nervy tak, jak to dokázalo málo. Výcvikovou lekci ukončil teprve před hodinou a teď se zastavil, aby si přečetl vzkaz, který mu Warsim předal. Byl na reliéfním dopisním papíře se znakem Platinové růže. Ta signatura se nedala zaměnit. Jen dva lidé ve Fatrástě se pyšnili Platinovou růží – Fidelis Jes a samotná lady kancléřka.

Co mohl velmistr chtít po Stříbrné růži? Michel viděl Fidelise

Jese při mnoha příležitostech na velitelství. Dokonce si vyměnili pár slov. Ale Michel nikdy nebyl předvolán do jeho kanceláře.

Možná to byl omyl. Nebo se třeba měl setkat ve velmistrově kanceláři s někým jiným... Dotírající strach vzadu v hlavě mu říkal, že se nechtěně prořekl nesprávné osobě a bude čelit obvinění z přečinu proti státu. Chtěl to smést ze stolu jako směšnou myšlenku, ale dokonce ani ten nejloajálnější černočepičkář se nemohl vyhnout nařčením. Usoudil ale, že by se jistě probudil v cele, kdyby to byl ten případ.

„Špatné slovo ve špatnou dobu,“ zamumlal si pro sebe, „tě ve městě může připravit o hlavu.“

Povzbudivě se usmál na svůj odraz ve výloze vedlejšího krámků. „Jsi zatraceně dobrý černočepičkář. Budeš v pohodě.“

„Říkáš ty. Podívej, prostě se postarej o tuhle věc a pak si můžeš nechat sešlapat obličej samotným velmistrem.“

Zkontroloval kapesní hodinky. Jeho setkání s velmistrem mělo začít za pětáctýřicet minut. *Chtěl jsem dorazit včas*, pomyslel si, když zíral na dům naproti přes ulici, ale některé věci byly důležitější než práce. Měl úkol, který chtěl nechat až na dnešní večer, ale v závislosti na jeho rozhovoru s Fidelisem Jsem možná nebude mít příležitost. Přešel ulici, zabočil do postranní uličky k zadním dveřím, a jakmile čepelí nože poštěloval zámek, byl uvnitř.

Malý domek nebyl na pohled ničím zajímavý. Měl jednu místnost s podkrovní postelí nahoře. Stůl a obě židle byly pokryty starými šestákovými romány. O kus dál u okna se nacházelo houpací křeslo s červeným přehozem natáhnutým přes opěradlo. Vzduch silně voněl levandulí, nejspíš aby zakryl původní pach plesniviny. Trvalo mu jen chvilku, než našel zdroj tohoto pachu – hromadu knih v rohu, skrz naskrz promočenou, a vypovídající žluté pruhy na omítce nad nimi, jež naznačovaly protékající střechu.

Michel si povzdechl a odstranil několik knih, aby udělal místo pro krabici s jídlem, kterou držel v podpaždí. Udělal rychlou obhlídku malého domu, zaregistroval praskliny v omítce, druhou prosáklinu ve stropě, a že jedna židle držela pohromadě jen díky pevně ovázanému motouzu.

Předklonil se, jemně přešel prstem přes prasklinu v čelní okenní tabuli, když tu zachytil pohledem malou, zavalitou ženu kráčející po ulici. Její dlouhé, narudle hnědé vlasy jí začínaly u spánků šedivět a šaty měla obnošené. Šla spěšným, rozhodným krokem a v jedné ruce držela pytel plný laciných románů. Usmívala se a vesele mávala na každého, koho minula.

První den v měsíci, vzpomněl si Michel. Den, kdy knihkupectví vydávala své nejnovější braky.

„Měl bys pozdravit,“ řekl si pro sebe.

„Do Jámy s tím. Nemám čas.“

„Jsi hrozný syn.“

„Já vím.“

Doběhl k zadním dveřím a vyklouzl do uličky zrovna ve chvíli, kdy uslyšel svou matku, jak nahlas zdraví své sousedy, a šantročení klíče ve vchodových dveřích.

Ucítil vlnu úlevy, když se vrátil na hlavní třídu. Unikl jen o vlásek. Návštěva jeho matky nevyhnutelně vedla k rozepři, a to on zrovna teď nepotřeboval, ne když se mu nad hlavou vznášel příslib setkání s velmistrem.

Uděřila jej myšlenka. Možná si jeho roků tvrdé práce někdo povšiml. Možná si nešel do kanceláře velmistra pro trest, ale spíše pro odměnu. Zamrkal přes kapku potu, která mu stekla do oka, a hlavou mu proběhla krátká fantazijní představa. Možná se mu dostane povýšení na Zlatou růži. Jeho přátelé mu už nikdy nekoupí panáka. Jeho vztahy budou rozkvétat ve velkých domech poblíž Kapitolu.

Nebude muset podstrkovat své matce krabice jídla, protože svou penzi utratila za šestákové romány.

Zaplašil tu představu, ani se neodvažoval doufat, a rozhodl se nasadit svůj nejlepší obličej. Ať už chtěl Fidelis Jes cokoliv, Michel se bude chovat profesionálně. Velmistra nešlo nijak okouzlit ani se mu vlichotit. Uznával moc a kompetenci. Michel mu nemohl nabídnout to první. Co se týče toho druhého... inu, Michel byl velmi dobrý v tom, co dělal.

Ne zrovna utajené velitelství Zeměpádské tajné policie, známé hovorově jako Kloboučnictví, bylo umístěno jen pár bloků po silnici od budovy Kapitolu. Kloboučnictví bylo strohým místem, skrznastrz moderní stavba z černé žuly, s několika málo okny v prvním patře a cimbuřím na střeše jako na nějakém hradě. Byla to oficiální tvář černočepičkářů, s kasárnami, zadržovacími celami, výcvikovými dvory a kanceláři, které zabíraly celé dva městské bloky. Dokonce měli oddělení, které se zabývalo výhradně veřejnými stížnostmi.

Podobnost s běžnou policií nebyla, jak se Michel domníval, náhodná. Lady kancléřka chtěla, aby lidé černočepičkářům věřili.

Což mělo jen malou naději na úspěch.

Ale vztahy s veřejností nebyly díkybohu Michelovou prací. Prošel brankou na Lindetově třídě, smekl klobouk před Kelnem, starým vrátným, který stál hned za dveřmi, a poté si proklestil cestu chodbami Kloboučnictví, dokud nedospěl k severovýchodnímu rohu ve čtvrtém patře. Kapesníkem si osušil pot z tváře, uhladil si vestu a vstoupil do kanceláře Fidelise Jese.

Velmistrova pracovna se skládala ze dvou místností – malého předpokoje se stolem a židlemi, a mnohem větší kanceláře za ní. Dvojité dveře se otevíraly do jasně osvětlené místnosti zdobené barevnými kressiánskými nástěnnými malbami a vybavené mahagonovým nábytkem. Mahagon jej nepřekvapil –

Fidelis Jes mu přišel jako člověk, co má mahagon v oblibě –, ale barvy a světlo jej rozhodně překvapily. Michel očekával pro kancelář muže, který byl mezi všemi svými dalšími tituly považován též za pána asasínů, něco mnohem vážnějšího.

„Michel Bravis přišel na setkání s velmistrem,“ řekl sekretářce.

Sekretářka byla žena ve středních letech s jemnými, elfími rysy, krátkými černými vlasy a prvotřídním držením těla. Usmála se na Michela zpoza stolu a on zalovil v paměti po jejím jméně. Dellina. To bylo ono. Starliška, která byla s Fidelisem Jesem od doby těsně po válce. Jesova jediná důvěrnice, krom samotné lady kancléřky. Michel si říkal, kolik státních tajemství se jí prohání hlavou.

„Vy jste ta schůzka na osm patnáct?“ zeptala se Dellina.

„Správně,“ odvětil Michel. „Michel Bravis.“

„No ovšem.“ Dellina vyslala ten hřejivý, ale zvláštěně prezíravý pohled, který dokážou nasadit jen sekretářky. „Agente Bravisi. Děkuji vám mnohokrát, že jste přišel tak narychlo. Velmistr má dneska drobné zpoždění, takže jestli máte nějaké ranní pochůzky, můžu sehnat poslíčka k vašim službám.“

Michel se zamračil. „Kvůli čemu?“

„Kdybyste chtěl odložit další záležitosti, které třeba máte. Abyste se mohl setkat s velmistrem.“

„Aha! Samozřejmě. Ne, to nebude nutné.“

„Tak výborně. Můžete se posadit přímo támhle.“

Michel se sotva posadil na židli a začal zkoumat místnost, když se dveře prudce otevřely a dovnitř vstoupil Fidelis Jes. Michel vyskočil na nohy, ruce za zády, ramena vypnutá v pozoru. Jes nevypadal, že by si jej všiml. Měl na sobě přiléhavé kalhoty a rozevlátou bílou košili, většina knoflíků byla rozeprnutá, oblečení prosáklé potem.

„Jdete pozdě, pane,“ řekla Dellina nesouhlasným tónem.

Jes zamítavě máchl rukou. „Stavební práce,“ řekl. „Mojí normální trasu zatarasila nová řada veřejných činžáků, které má pod palcem Lindet. Poznamenejte si, abych se zítra vyhnul Hawthdunské ulici.“

„Samozřejmě, pane. Vaše schůzky na osmou hodinu a osm patnáct všechny čekají, pane.“

O Fidelisu Jesovi se často ve společenské rubrice hovořilo jako o dokonalém exempláři lidské kondice, a Michel proti tomu nemohl říct jediné slovo. Jes měl jemně sochanou hrud', odpovídající ramena a paže, a nohy, které by donutily atleta k pláči. Bylo mu údajně přes čtyřicet, ale nevypadal ani o den starší třiceti let, s vybroušenými lícními kostmi, které mu dodávaly povznesený, nezapomenutelný výraz. Kolovaly zvěsti, že Jes běhal kolem základny zeměpádké náhorní plošiny – a to každé ráno. Michel jej osobně nikdy běhat neviděl a domníval se, že jde o nějaký interní žert mezi Zlatými růžemi. A přesto hned brzy ráno tu stál, promočený potem.

Jes vešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře. Jeho hlas dolehl ven jen přidušeně. „Kdo to do Jámy je?“

„To je vaše schůzka na osm patnáct, pane. Michel Bravis. Je to ta Stříbrná růže, kterou jste chtěl, abych sehnala.“

„Správně.“ Následné ticho prořízlo ztišené zaklení, pak se dveře rozlétly. Jes měl omytou tvář, tmavě hnědé vlasy ulíznuté dozadu a převlékl se do identických, avšak čistých šatů. Připnul si opasek s krátkým mečíkem. „Kde jsou moje schůze na osm hodin?“

„Na nádvoří, pane,“ odpověděla Dellina.

Jes přistoupil k Michelovi, jenž najednou seznal, že má velmi sucho v hrdle, zatímco si ho velmistr prohlížel nejdřív z jedné strany, pak z druhé. „Bravis,“ řekl Jes s důrazem na „B“. „Pojďte se mnou.“

Bez dalšího slova odkráčel z místnosti. S mírně vyplašeným

pocitem se Michel úkosem podíval na Dellinu, která se na něj omluvně usmála a spěšně vycupitala za svým pánem. „Normálně jsme mnohem organizovanější,“ řekla, když jej mījela. „Ale ty stavební práce lady kanclérky!“

Michel za oběma vyběhl a dostihl je, když sešli do třetího patra. Fidelis Jes šel s hlavou nakloněnou ke straně a odpovídal jen mručivým ano a ne, kdykoliv mu Dellina něco pošeptala do ucha. Dospěli do přízemí a zamířili ven na nádvoří, kde Dellina přispěchala ke třem mužům čekajícím v ranním slunci. Všichni měli krátké mečíky, a Michel náhle věděl, co jsou jeho schůzky na osm hodin zač. V žaludku ucítil kámen.

„Moc se omlouvám,“ zaslechl Dellinu říkat trojici mužů. „Na cestě, kudy velmistr běžel, se vyskytly stavební práce, a to mělo za následek zdržení. Přijměte naše nejhlubší omluvy.“ Nechala tam trojici stát – muži vypadali rozčileně a zmateně – a vrátila se k Jesovi. „Ten napravo je syn obchodníka s vlnou. Tvrdí, že jste minulý týden spal s jeho ženou.“

„Je to pravda?“

„Ano. Ten nalevo říká, že jste nařídil popravu jeho bratra. Nemůžu najít žádné záznamy pod tím jménem, ale tvrdí, že to je pravda. Nemám ponětí, kdo je ten Paloánec uprostřed. Říká, že chce prostě dobrý boj.“

Podle Michelovy zkušenosti měl každý člověk aspoň jednu zvláštnost. Mocní lidé měli ve zvyku díky svému bohatství mít zvláštnosti poněkud extrémnější. Některé z nich byly skryté, některé se projevovaly na veřejnosti. Zvláštnost Fidelise Jese byla extrémně veřejná: dokonce zdůrazňovaná. Otevřeně zval každého, kdo by se chtěl pokusit jej zabít v osobním souboji. Žádná kouzla, žádné střelné zbraně, žádné slitování. Michel se přiměl dýchat pomalu, zatímco vše sledoval, a cítil se, jako by se ocítl v nějaké fraškovité hře. Věděl o schůzkách velmistra, to jistě. Jen jich nikdy nebyl přímým svědkem.

Odhlédnuto od běhání, říkalo se, že Fidelis Jes v pravdě nezačíná den bez toho, že by si dal šálek kávy a zabil člověka.

„Správně,“ řekl Jes ostře. „Jsem už ve skluzu.“ Jes vykročil ke třem mužům a na každého postupně namířil svým mečem. „Ty první, ty druhý, ty třetí.“ Poslední slovo sotva vyšlo z jeho úst, a už skočil k prvnímu soupeři. Jednou zkřížili meče a Jesova čepel mu prořízla hrdlo. Jes byl během dvou kroků u druhého soupeře, kterému proklál srdce ještě dřív, než ten vůbec zvedl svůj meč.

Třetí soupeř, Paloánec, sledoval druhé dva souboje, a pozoroval Jesovu práci nohou. Stanul před velmistrem, než druhý soupeř vůbec dopadl na zem a Jes ustoupil o několik kroků. Zkřížili meče téměř tucetkrát, než jej Jes odzbrojil, jednou ho bodl do břicha, pak odhodil vlastní meč, sevřel mu prsty kolem hrdla a donutil jej klesnout na kolena. Paloánec zemřel uškrcením, než měl vůbec možnost vykrvácet. Michelovi unikl povzdech, aniž by si uvědomil, že zadržoval dech, a doufal, že nevolnost, kterou cítí, se neprojeví v jeho tváři.

Dellina podala Jesovi kapesník. „Skvělá práce, pane.“

Jes si otřel čelo, pak si očistil meč, zatímco z druhé strany nádvoří se vynořila dvojice mužů, kteří začali nakládat těla na trakař. „Ten Paloánec byl dost dobrý.“

„Držel se statečně,“ souhlasila Dellina.

„Zjistí, kde se do Jámy nějaký Paloánec naučil bojovat jako Kressiánec. Ti divoši by neměli mít přístup k lekcím souboje.“

„Samozřejmě, pane.“

„Kolik je hodin?“

Dellina zkontrolovala kapesní hodinky. „Osm třináct, pane. Vaše káva,“ řekla a vzala porcelánový šálek z tácu služebníka.

„Výtečně. A už jsme v předstihu. Řekni mi, až bude osm patnáct.“ Jes zavřel oči, mírně zaklonil hlavu a s jistým požitkem usrl kávu.

Michel neměl jinou možnost než čekat, stále v pozoru, pot mu stékal po kříži. Sledoval třetí tělo, které patřilo Paloanci, jak je nakládáno na ostatní na trakař. Dlažební kameny byly kluzké od krve a on nedokázal potlačit myšlenku, kolik asi mužů Fidelis Jes tímto způsobem zavraždil. Stovky. Možná tisíce. Byl v tom nějaký účel, jiný, než aby ukázal, že to svede?

Možná jel na rekord.

Tři vraždy během pouhých pár vteřin, a Jes vypadal sotva zadýchaně. *Všichni* se báli Fidelise Jese. Byl rukou pomsty lady kancléřky, možná ten nejnebezpečnější člověk v celé Fatrástě. A to i bez uvážení tajné police, která čekala na jeho hvízdnutí. Michel byl zvyklý, že mu nad hlavou visela hrozba násilí; když byl v utajení, vždycky tu bylo riziko, že bude odhalen, dokonce mučen a zabit. Ale téměř vždycky existovala cesta ven, pomocí osobního kouzla, síly nebo lsti. Pohled na hrot Jesova meče ale vypadal nevyhnutelně jako čepel gilotiny, a z té měl Michel nekonečně víc nahnáno.

Pronesl tichou modlitbu k jakémukoliv bohovi, který jej mohl slyšet, aby se nikdy neocitl v takové situaci.

„Je osm patnáct, pane,“ řekla Dellina.

Fidelis Jes odložil svůj šálek kávy. „Bravis, správně?“

„Ano,“ řekl Michel.

„Odkud to jméno znám?“

„Ta kauza s prachmistrem,“ řekla Dellina. „Před dvěma roky.“

Michel ztuhl. Jes zvedl jedno obočí a Michel ucítil jako by byl právě posuzován. „To je pravda,“ řekl Jes. „Náš informátor. Skončilo to k potěše věci?“

„Velmi, pane,“ odpověděla Dellina.

Trakař s mrtvolami zmizel po postranní stezce. Michel si nemohl pomoci, aby se nepodíval tím směrem, a náhle vedle něj stál Jes, tvář dost blízko, aby Michel cítil jeho dech.

„Citlivka?“ zeptal se Jes.

Michel polkl. „Jsem špeh, pane. Když musím někoho zabít, znamená to, že jsem nebyl dostatečně opatrný.“

„A musel jste někdy?“ zeptal se Jes.

Michel zaváhal. „Ne, pane.“

„To se změní. Jaké je vaše současné pověření, agente Bravisi?“

„Školím informátory, pane.“

„Zrušte všechno, co máte v plánu.“ Jes luskl prsty a Dellina mu podala jakýsi pamflet, který okamžitě podal Michelovi.

„Víte, co to je?“

Pamflet byl natištěn na stejném laciném papíře jako ty šestákové romány jeho matky, ale měl jen asi tucet stránek. Nebyl na něm žádný znak tiskaře, nic na titulní stránce krom slov HŘÍCHYŘÍŠE, vyvedených velkými hranatými písmeny. Vypadal zcela bezvýznamně, jako jakýkoliv ze stovek pamfletů plných humoru, novinek, klepů nebo náboženství, které každodenně kolovaly po Zeměpádu. Michel jej nezaujatě prolistoval. „Jsem obeznámen s významem pamfletu, pane. Ale ne tímhle konkrétním.“

„Vše se dozvíte. Mí lidé mi říkají, že během příštích několika dní budou tyhle stránky všude. Přes tisíc z nich bylo vytištěno minulý týden a my očekáváme, že uvidíme, jak zaplavují ulice.“

Michel se přistihl, že opět zadržuje dech. Pamflety by měly být záležitostí propagandistů. On byl špeh. „Nejsem si jistý, jestli vám rozumím, pane.“

„Je to ten nejhorší druh škváru,“ řekl Jes a ošklíbl se nad pamfletem, jako by ta brožurka právě urazila jeho matku. „Prohlašuje, že vynese na světlo všechny zločiny lady kancléřky a vymáchá její jméno v bahně. Naznačuje, že je diktátorka, šílená ženská odhodlaná v této části světa vybudovat nové impérium. Levičácký žvásty.“

„Vystopovali jsme, kdo to vytiskl, pane?“

„Vystopovali. Byly vytištěny řadou společností po celém Zeměpádu, přičemž každá věřila, že pracuje nezávisle na tajném protišpionážním projektu pro lady kancléřku osobně.“

Michel dokázal sotva zakrýt šok. „Je to protivládní propaganda. Jak si mohli vůbec myslet, že pracují pro nás?“

„Ve vašem oboru, agente Bravisi, kolik lidí otevřeně zpochybňuje černočepičkáře?“

„Nikdo, pane.“

„Ano, tak. Společnosti byly všechny najaty ve stejnou dobu, různými agenty, a každý nesl Železnou růži.“

Michelovi se zadrhl dech v hrdle. Růže byly považovány za posvátné. Jako organizace černočepičkáři tolerovali všechny druhy zločinů a korupce po celém hlavním městě, pokud to ovšem nezasahovalo do vládních zájmů. Ale když přišlo na růže – nikdo nepředstíral, že má růži, pokud si ji nevysloužil. „Ví o tom veřejnost?“

„Užití růží skrýváme pod pokličkou našeho veřejného vyšetřování,“ řekla Dellina. „A zároveň vytváříme spoustu vlastní propagandy. Už jsme nachystali obětího beránka – zahraničního obchodníka, o kterém řekneme, že vytiskl pamflety jako špatně načasovaný žert. Do týdne bude ‚chycen‘, dostane pokutu a bude deportován, a poté sesbíráme všechny pamflety, jakmile se objeví v ulicích.“

„To zní chytře.“

„Jsem rád, že to schvalujete,“ řekl Fidelis Jes sarkasticky. „O propagandu mi ale nejde. Co se týče osudu národa, jeden kousek protivládní propagandy, bez ohledu na to, jak urážlivý, neotřese postavením lady kancléřky. Nicméně nehodlám trpět a dovolit nějakému levičáckému namyšlenci používat Železné růže k šíření lží. A proto jste tu vy, agente Bravisi. Zatímco naše veřejné vyšetřování se bude točit kolem návnady, vy přijdete na kloub tomu, odkud ty Železné růže pocházejí –

celkem patnáct. Jestli byly padělány, ukradeny, koupeny... nebo jestli ve skutečnosti patří někomu z našich lidí, kteří se účastnili tohoto podniku; chci to vědět a chci to vědět rychle.“

Michel se snažil všechny informace zpracovat. Samotný pamflet, jak se zdálo, byl nedůležitý. Oproti tomu patnáct růží... „Víš o tom lady kanclérka?“

„Byl bych radši, kdyby to šlo mimo ni,“ řekl Fidelis Jes. „Bezpochyby si říkáte, proč jsem si vybral vás, agente Bravisi. Mezi černočepičkáři máme několik schopných vyšetřovatelů, ale všichni mají policejní minulost. Jsou zvyklí operovat před zraky veřejnosti. Jejich činy sledují noviny a nepřátelští zvědi. Málo lidí mimo tuhle kancelář ví, jak jste se vypracoval na svou hodnost. Nikdo vás nemá v hledáčku. Můžete – a vlastně jste na to vycvičen – vypátrat informace, aniž by si toho kdokoli všiml.“

Fidelis Jes si vyměnil pohled se svou sekretářkou a pokračoval. „Další věc, Dellina si vede seznam. Obsahuje jména několika mladých, ambiciózních černočepičkářů se zárnou budoucností. Musí být inteligentní, nejlépe ovšem samouci, bez velkého počtu přátel nebo rodinných příslušníků. Lidé, jejichž loajalita je nezpochybnitelná, přesto se nevyšplhali natolik vysoko po kariérním žebříku, aby nebyli nepostradatelní. Vaše jméno figuruje na tomto seznamu, a protože vaše babička byla Paloánka, můžete se dostat do kruhů, kam ostatní agenti ne.“

Michel sebou trhl při zmínce o svém původu. Nikdo neměl rád míšence, a nebylo to nic, co by stavěl na odiv. „Aha.“ Krom té zmínky o rase se v tom prohlášení skrývalo mnoho hezkých slov. Jediné, které mu avšak uvízlo v mysli, bylo „postradatelní“. A to se mu ani trochu nelíbilo. „Najdu ty Železné růže, pane.“

„To byste měl.“ Fidelis Jes kývl k Dellině, která přistoupila k Michelovi a podala mu složku.

„Mezitím,“ řekla Dellina, „pro vás máme ještě jeden menší úkol. Chceme zapojit do našeho vnitřního vyšetřování co nejméně lidí, takže tohle je něco jiného, co vám umožní čenichat kolem, aniž byste vzbudil přílišnou pozornost. Stáhli jsme nedalekou žoldnéřskou společnost z práce na hranicích, aby se postarala o jednu záležitost v Zelenožárních Hlubinách. Víte něco o lady Flint?“

„Té prachmistře?“ zeptal se Michel.

„Ano. Je to její společnost. Budete její styčná osoba od černočepečkářů.“

Michel prolístoval složku. Další prachmistr. Prostě skvělé. Před dvěma lety byl informátorem v centrálním Zeměpádu a odkryl pokus o vraždu lady kancléřky, do kterého byl namočen delivský prachmistr. To odhalení mu vyneslo jeho Stříbrnou růži, ale nyní se zdálo, že byl... jak tomu říkali lidé od divadla? Hercem jedné role. Michel si odfrkl. Aspoň že tentokrát byl s onou prachmistrou na stejné lodi. „Slyšel jsem o ní neuvěřitelné věci.“

„Je to arogantní mrcha,“ řekl Fidelis Jes a zamítavě mávl rukou. „Myslí si o sobě, že je zásadová žoldnéřka, jako by něco takového existovalo. Vypusťte ji do Zelenožárních Hlubin a uvidíme, jak zásadově se bude cítit, až potlačí skutečné paloánské povstání. Nepokoje, se kterými se vypořádávala na hranicích, se budou zdát jako víkendová procházka.“

„Samozřejmě, pane.“

„Přijde sem dnes odpoledne,“ řekla Dellina vlídně. „Buďte s ní v kontaktu, ale nezapomínejte na svůj primární úkol.“

Michel zíral dolů na výtisk *Hříchů říše* ve své ruce. „Začnu okamžitě.“

„Výborně,“ řekl Fidelis Jes. „Dellino?“

„Osm dvacet dva, pane. Za osmnáct minut máte snídani s lady kancléřkou.“

Jes jako by si najednou všiml, že pořád drží zakrvavený kapesník, kterým si otřel svůj meč. Odložil ho, ještě jednou sjel Michela pohledem odshora dolů, jako by zvažoval, jestli se vážně na tu práci hodí. Jeho výraz nebyl zrovna povzbudivý. „Vkládám ve vás vysoké naděje, agente Bravisi. Pokud uspějete, vysloužíte si mé uznání. Jsem si jistý, že víte, jak moc cenné to je. Jestli zklamete...“ Hlas se mu vytratil a on vstoupil do budovy, následován Dellinou, a nechal tak Michela na nádvoří s krvavým kapesníkem a malým paloánským správcem, který drhnul karmín z dlažebních kostek.

Michel zavřel oči a snažil se ignorovat tu neskrývanou výhrůžku. „Mysli pozitivně,“ zamumlal si, pleskl pamfletem do otevřené dlaně, a znovu a znovu si předčítal titulky. *Hříchy říše*. „Najdi růže a získáš kariéru.“

„Nebo,“ kontroval, „je nenajdi, a skončíš přímo tady na těchto kostkách.“

„Kvůli neúspěchu by mě doopravdy nezabil.“

„Jsi si jistý?“

Michel se s touhle poznámkou nepřel. „Mohl bych si vysloužit Zlatou růži.“

„Možná,“ souhlasil naoko a vlastní hlas mu zněl trochu příliš zlověstně.

Strčil *Hříchy říše* do zadní kapsy a zamířil opačným směrem přes nádvoří, přičemž obešel správce a jeho práci. „No,“ řekl sám sobě, „jestli neuspěju, aspoň budou následky rychlé.“

KAPITOLA

5

Styke ležel na zádech na podlaze a zíral na popraskanou omítku stropu zadržovací cely v pracovním táboře. Všechno ho bolelo. Se záupněm se překulil, vydoloval ze sebe chrchel hlenu a krve a vyplivl jej na podlahu. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposled dostal tak důkladnou nakládačku. Uplynuly tři hodiny, co skončili s mlácením a vhodili jej sem, ale zdálo se to jako celý život.

Někde poblíž se horečnatě shromáždění členové pracovního tábora určitě svolali, aby se poradili, co s ním udělají. Posílají si vzkaz z úřadu lady kancléřky a snaží se číst mezi řádky, přičemž si říkají, jestli ho mají nechat naživu nebo dokončit práci, kterou započalo vojsko s popravčí četou před deseti lety.

Styke se snažil vzpomenout, jestli od onoho slyšení o propuštění někoho zabil. Celý boj měl poněkud v mlze – výkřiky, máchání obušky, svištění pěstí. Zbylo mu dost rozumu, aby nevytáhl svůj ořezávací nůž – který mu nyní zabavili –, ale

pamatoval si, že zpřerážel pár rukou. Do toho boje se pustil ve zlosti, a když měl zlost, bylo těžké si uchovat chladnou hlavu.

Jestli zabil jednoho nebo dva strážce, do úsvitu bude viset na šibenici nehledě na to, jestli ho lady kancléřka chtěla živého nebo ne.

Přál si mít zlost sám na sebe, ale nedokázal už sebrat energii ani k tomu. Pět let, co naposled odmlouval strážnému. Sedm, co máchl pěstí, a osm, co se pokusil utéct. Všechno v marné naději, že ho nechají jít po slyšení o propuštění. Příštích šest měsíců stráví v díře, to bylo jisté, a potom potrvá roky, než získá zpět jakoukoliv výsadu.

Posadil se. Do Jámy s vysedáváním v téhle díře. Co se stane se Celine? Její táta byl mrtvý, stáhlo ho to pod hladinu, když hrabal výkopy v močálech. Styke byl jediné, co měla. Bez něj bude maso pro strážné a trestance. Nepřečká ani toto roční období.

„Osm strážných z vás vymlátílo duši a o pár hodin později už si tady vysedáváte.“

Styke trhnul hlavou k přední části cely a očekával, že na něj bude s obuškem čekat jeden ze strážných v tom jejich žlutém plášti, protože na něj konečně přišla řada. Místo toho spatřil muže v černém obleku a cylindru, hůl pod paží, a s botami, jež se leskly jako zrcadlo.

Muž byl vysoký a hubený, s úzkými rameny někoho, kdo je zvyklý na duelové souboje. Měl výrazný jestřábí obličej schovaný za černou bradkou a chladné modré oči. Vypadal na něco málo nad třicet. Vzal si hůl do jedné ruky a klepnul na mříže cely. „Většina lidí se z takové mlátičky nikdy neprobere. Vy jste vážně sakra skoro nezničitelný, co?“

Styke pohlížel na cizince s obezřetností. Nikdo, kdo se oblékal tak dobře, nepatřil do pracovního tábora, a rozhodně

nestál před zadržovacími celami. „Viděl jste, jak se to odehrálo?“ zeptal se opatrně.

„Vlastně ano.“ Na cizincových rtech hrál poloviční úsměv.

„Zabil jsem někoho?“ zeptal se Styke.

„Nakrápl jste pár hlav,“ řekl ten muž. „Ale všichni přežili. Bylo to působivé. Jsem rád, když vidím, že deset let těžkých prací z vás nevysálo všechnu tu bojovnost.“

Styke se zadíval na cizince pozorněji a znovu dostal ten pocit, jako by se měli znát. „Vy víte, kdo jsem?“

„Překvapuje vás to?“

„Jsem oficiálně mrtvý už deset let. Moje vlastní propouštěcí soudkyně si myslela, že jsem ‚nějaký jiný Ben Styke‘.“

Muž přecházel sem a tam po chodbě před Stykovu celou, poté se opřel o stěnu, jako by prach, který zanechá na jeho drahém obleku, byl jen drobnou nepříjemností. „Šílený Ben Styke byl hrdinou revoluce. Šílení kopiníci byli legendou.“ Široce se usmál. „Mimoto, už jsme se kdysi potkali.“

Z nějakého důvodu to Styka nepřekvapilo. Něco na něm bylo vzdáleně povědomého, jako by Styke viděl jeho portrét nad něčí krbovou římsou. „Nevzpomínám si na vás.“

„Gregious Tampo, baronet,“ řekl muž s drobnou úklonou.

„Právník?“ zeptal se Styke. „Nepotkal jsem moc právníků.“

„Tehdy nikoli,“ řekl Tampo. „Byl jsem vojákem. Dragouni přiřazení ke třicátému druhému regimentu. Přeběhl jsem od kezske cizinecké legie, když válka začala.“

V jakékoliv jiné zemi by slovo „přeběhlík“ bylo nadávkou. Ale mezi Fatrastánci se to nosilo jako odznak hrdosti. Prakticky každý, kdo bojoval proti Kezanům, byl v jistém slova smyslu přeběhlík. Styke pátral v paměti ve snaze najít nějakou indicii, která by mu pomohla vybavit si tohoto cizince. Ale to jméno neznamenal nic. Možná si na něco vzpomene, až mu přestane zvonit v uších a bolest poleví. „Nic mi to neříká. Bez urážky.“

„V pořádku. Naše cesty se zkrřížily jen na chvíli.“

Byly doby, kdy by Styke objal vojenského kolegu, pozval jej na pivo a strávil noc vyměňováním si historek. To už neplatilo. Duchové minulosti věstili v pracovních táborech něco dobrého jen vzácně. Noví trestanci znamenali další řádku problémů, jež si s sebou přitáhli, a noví strážníci znamenali potřebu osvojit si nové zvyky a přístupy. Ale Styke zjistil, že tenhle Tampo jej docela zaujal. Vojáci měli mezi sebou porozumění, které většina lidí nedokázala pochopit – pouto ukuté vítězstvím, násilím, a dokonce i porážkou.

„Takže,“ řekl Styke. Nesměle se ze strany dotkl hlavy, načež se pokusil postavit. Strážným se nepodařilo mu zlomit žádnou kost – na zlomení Bena Styka bylo potřeba něčeho většího než obušků –, ale hlava se mu nebezpečně zamotala a trvalo dlouhou chvíli, než se dokázal postavit, aniž by se zhroutil. Rozpřáhl ruce a špičkami prstů se dotkl obou stran cely ve snaze zbavit se ztuhlosti v zádech. „Díky za pokec. Je fajn slyšet, že si někdo pamatuje, jak se jmenuju. Ale asi budete chtít zmizet dřív, než se strážník vrátí.“

„Ti nás rušit nebudou.“

„Obhlídky dělají docela často.“

„Hrst kran umí udělat silný dojem.“

Styke se přestal protahovat a zamrkal přes bolest za jeho očima. „Vy jste přišel navštívit mě?“ zeptal se nevěřicně. Jeden z těch strážných mu musel zasadit obzvláště silnou ránu do hlavy. Za deset let neměl jediného návštěvníka.

„Ve skutečnosti jsem ale přišel kvůli vašemu propouštěcímu slyšení,“ řekl Tampo. Párkrát poklepal holí o zem a fidlal s koncem, jako by byl sám se sebou velmi nespokojený. „Zdržela mě dopravní situace, takže jsem přišel o deset minut pozdě. Dorazil jsem akorát včas, abych viděl, jak se rvete s dozorcí.“

To Styka donutilo se zarazit. „Až do dnešního rána jsem ani nevěděl, kdy se moje slyšení uskuteční. Jak jste to věděl vy?“ „Mám přátele.“

Styke se o půlkrok přiblížil k Tampovi a zastavil se těsně před železnými mřížemi. „Vy nejste ten, kdo předal mý propouštěcí soudkyni ten vzkaz, že ne?“

Tampo se zamračil. „Jaký vzkaz?“

Styke přemýšlel, že by Tampovi řekl o tom vzkazu pocházejícím z úřadu lady kancléřky, ale všechno, co mohl říct, znělo v jeho hlavě strašně ukňouraně. Mimoto, Tampo byl cizinec, a Styke už vyžvanil dost. Bylo nejlepší sklapnout a počkat na rozsudek správců tábora. Došel na opačný konec cely, pak se vrátil. „Takže jste podplatil strážce, abyste se mnou mohl mluvit. Hádám, že to nebylo, abyste si poklábosil o válce.“

„Ne,“ řekl věčně Tampo. „To nebylo.“

„Tak co byste tak mohl chtít ode mě?“

„Rád bych vám nabídl práci.“

Styke trhl hlavou dozadu a rozesmál se. Smích mu přeťalo zvláštní cvaknutí v jeho čelisti a bušící bolehlav, který to doprovázel. Svrástil obličej, zavrtěl hlavou a pak se setkal s Tampovým pohledem. Právnick se stále opíral o zeď a vypadal mírně rozladěn, že se mu někdo směje. „U Jámy, vy to myslíte vážně.“

„Samozřejmě, že to myslím vážně. Nemyslíte si snad, že jsem vážil celou tu cestu sem do tohoto okouzlujícího pracovního tábora, jen abych utrousil vtípek před mužem, kterého svět považuje za mrtvého, nebo ano?“

„Nabídnete mi práci, až se odsud dostanu?“ odtušil Styke. „Protože to nejspíš ještě pěknou chvilku potrvá.“

„Ba naopak.“ Tampo zkontroloval kapesní hodinky. „Když přijmete můj návrh, čekám, že budete stát před branami pracovního tábora do patnácti minut.“

„Kecy,“ řekl Styke. Jakákoliv náklonnost nebo kolegialita, kterou cítil k tomuto muži, byla pryč, nahrazena chladným hněvem. Byl terčem posměchu? Hrál si s ním? Byl Tampo agentem lady kancléřky, jenž si s ním měl pohrávat? Tohle bylo kruté, i na její poměry.

„Ta práce nebude snadná,“ řekl Tampo, jako by si nevšiml nebezpečného lesku ve Stykových očích. „Dojde na boje, umírání, možná dokonce plnohodnotné bitvy, ale očekávám, že na všechny tyhle věci jste zvyklý. Hádám, že vaše staré rány od popravic čtyř vás trochu zpomalily, ale když budu vycházet z té potyčky s dozorci, jste stále více než schopný. Pořád jste šílený Ben Styke.“

Styke ucítil, jak mu vzadu v hrdle stoupá zavrčení. Odolal pokušení protáhnout ruce skrz mříže a zmáčknout dotyčnému hlavu, dokud nepraskne.

Tampovo obočí se drobně zvedlo a on přešel Styka pohledem odshora dolů, jako by si prohlížel nově zakoupeného koně. „Ano, více než schopný. Teď tedy, očekávám, že vás využiju jako nástroj – tupý nástroj pro mé vlastní cíle, z nichž některé vám možná budou proti srsti. To nebude problém, nebo ano?“

„Dostaňte mě odsud,“ řekl Styke, „a já zabiju zatracenou královnu Novi, když budete chtít.“

„Výborně. Stráž!“ V chodbě se objevila dvojice strážných ve žlutých pracovních pláštích. „Odveďte pana Styka před areál, pokud můžete. Pane Styku, jen se postarám o pár věcí a pak se s vámi sejdu venku. Pokuste se cestou nenamočit se do žádné rvačky.“

Celý proces skončil tak rychle jako větrná smršť. Styke byl veden kolem zadržovacích cel, prošel pracovním táborem a dorazil přímo před vstupní bránu. Kráčel mechanicky, v omámení, neschopen uvěřit, že se to skutečně děje. Každým krokem

očekával, že se to ukáže jako nějaký vtip, krutý útok na jeho duševní zdraví – prchavý pocit svobody, který mu v poslední minutě odejmou před nosem.

„Bene!“ zvolal jakýsi hlas, který jej vytrhl z mrákot. Otočil se a spatřil Celine, která s ním vyrovnala krok a zůstávala bezpečně z dosahu strážných. „Bene,“ řekla, „povídali, že ses zapletl do potyčky. Myslela jsem, že je s tebou amen.“

Styke ucítil knedlík vzadu v hrdle. „Počkejte,“ řekl strážným, zastavil se a otočil se k Celine. Vrazili do něj a popohnali ho dál.

„Žádný čekání,“ řekl jeden z nich. „Buď odejdeš hned, nebo tu zkejsneš napořád.“

„Ona,“ řekl a ukázal na Celine. „Ona půjde se mnou.“ Nechal se táhnout, neschopen zastavit své nohy, aby jej nevedli směrem ke svobodě.

„Ta holka nebyla součástí domluvy,“ řekl strážný.

„Není odsouzená,“ řekl Styke a zaslechl zoufalý tón ve svém hlase. „Její otec byl odsouzenec. Zemřel minulou sezonu. Ona tu nemusí zůstat, jen tu ztvrdla, protože přišla s ním. Zkontrolujte záznamy, jen ji ale nechte jít.“

„To se nestane,“ řekl strážný. Styka hrubě strčili před vstupní bránu pracovního tábora, a brána se za ním zavřela, zatímco strážní Celine odehnali od vchodu. Zastavila se v bezpečné vzdálenosti, s otevřenými ústy zírala na Styka, ve tváři výraz zoufalství. Byla dítě, ale ani trochu nebyla hloupá. Věděla, co to znamená – osud, před kterým ji chránila jeho přítomnost.

„No tak,“ řekl Styke. „Nemám v povaze se někoho dožadovat, ale prosím. Jen nechte tu holku jít.“

Strážný zkontroloval zámek na bráně, pak se ušklíbl na Styka. „Dneska ráno jsi zlomil mému bratranci nohu. Nebude moct pracovat měsíce. To tvoje děcko“ – trhl palcem k Celine – „tady nevydrží ani tejden.“

Styke hrábl po strážném skrz mříže, ale muž se smíchem odskočil.

„Nejsi nic než zabiják,“ řekl strážný. „Budeš zpátky za pár měsíců, jakmile s tebou ten fajnový pitomec skončí. A my tu na tebe počkáme s uvítacím výborem.“

Styke praštil pěstí do mříží brány a ustoupil do bezpečné vzdálenosti, přičemž nespustil zrak ze strážných věží nad palisádou a z mušket připravených v pozoru. Rozsekal by celý pracovní tábor na třísky, aby dostal Celine.

Tampo se vrátil a byl proveden branou. Zvedl kus papíru, ve kterém Styke poznal vzkaz, jež Raimy obdržela od úřadu lady kancléřky. „Je tohle ten vzkaz, o kterém jste mluvil?“ zeptal se.

„To je,“ řekl Styke.

Tampo vytáhl sirku, zapálil okraj papíru a nechal jej hořet až ke špičkám prstů, než smetl popel. „Tady,“ řekl. „Co se týče kohokoliv uvnitř, úřad lady kancléřky vás nijak nekomunikoval, a vy jste byl propuštěn jako svobodný muž bez podmínky na základě vašeho příkladného záznamu.“ Oprášil si kabátec a zkontroloval lesk na svých botách, zatvářil se sám se sebou spokojený, a pak ukázal směrem k čekajícímu kočáru. „Půjdeme?“

Styke zavrtěl hlavou.

Tampo vypadal zaskočeně. „Zapomněl jste něco uvnitř?“

„Celine,“ zašeptal Styke. Dívka zmizela, nejspíš se schovala před strážnými.

„Ech?“

„Celine,“ řekl Styke. „Neodejdu bez ní. Tam.“ Zachytil ji pohledem poblíž jedné z administrativních budov, jak vykukuje za rohem. Vždycky se mu líbila její nezávislost – dokázala zmlátit jakékoliv táborového kluka jejího věku a dokázala utéct i těm nejzarputilejším trestancům – ale najednou vypa-

dala zranitelně a osaměle. *Nehodlal* ji nechat v táboře. „Ona půjde se mnou.“

Čekal, až Tampo řekne ne. Viděl to slovo na rtech právníka, zatímco pohledem těkal mezi nimi dvěma. Pak Tampo najednou zvolal na strážného, ať otevře bránu. Hrst mincí přešla z ruky do ruky a o pár minut později jel Styke v kočáře proti Tampovi, paži kolem Celine, a dívka se k němu z boku tiskla. Jeho bolístky a šrámy jako by byly vzdálenou věcí, a ani koleno ho nebolelo jako obvykle.

Shlédl na Celine. V jedné ruce svírala kánoí, kterou jí vyřezal, druhou držela jeho ruku. Letmo pohlédl na právníka, tiše jej vyzýval, aby ucedil něco o jeho vztahu s touto dívkou. Všichni trestanci a strážní měli poznámky.

„Oba pěkně zapácháte,“ byl jediný Tampův komentář.

„Takže,“ řekl Styke. „Koho chcete, abych zabil?“

„Slyšel jste někdy o lady Vloře Flint?“ zeptal se Tampo.

Styke si vybavil novinový článek, který četl před nějakou dobou, o adransko-kezske válce. „To je ta generálka v adranský armádě, že jo?“

„Tak tak,“ řekl Tampo. „Ale už není v adranské armádě. Odjela z Adra před pár lety, když se vláda rozhodla snížit armádě počty. Vzala si s sebou výkvět adranské armády a založila Ostrostřelce, nájemnou střeleckou společnost o počtu asi pěti tisíc mužů.“ Tampo se díval z okna, zatímco mluvil. „Nedávno byla povolána sem do Zeměpádu, aby se vypořádala s paloánskými nepokoji. Dorazí dnes odpoledne. Chci, abyste se připojil do její společnosti.“

„Co vás vede k domnění, že mě k sobě bude chtít vzít?“

„Vezme, až zjistí, kdo jste. Žádný generál hodný svého postavení si nenechá proklouznout Šíleného Bena Styka mezi prsty. Mimoto, mají nějaké ztráty, když potlačovali paloánská povstání, a budou chtít být v plné síle.“

„A když mě přijme?“ zeptal se Styke.

„Pusťte si ji k tělu.“

„Chcete snad, abych ji zabil?“ Styke už tu myšlenku zpracovával v hlavě. Lady Flint byla prachmistra, a Styke nikdy předtím s žádným prachmistrem nebojoval. Nebyl si jistý, jestli by ji dokázal zvládnout ve férovém souboji. Při nájemné vraždě nicméně férovost jen zřídka kdy přicházela do hry.

Tampo se na Styka zazubil, ale úsměv nedoputoval až k jeho očím. „Právě naopak,“ řekl. „Chci, abyste ji udržel naživu. Prozatím.“

Styke si pomyslel, že v tom posledním slově zachytil zlovonný tón, ale pustil to z hlavy. Už žádné mříže, žádná těžká dřina. Ani si nemusel dávat žádost o podmíněčné propuštění. Položil svou velkou, zmrzačenou ruku Celine na hlavu a jemně pohladil její špinavé vlasy. Pro dar jeho svobody – a Celininy – zabije jakoukoliv zatracenou osobu, na kterou Tampo ukáže.

KAPITOLA

6

Michel čekal u doků Dolního Zeměpádu a sledoval procesí kýlových lodí, kterak se vynořují z Hadšavské soutěsky a líně plují ke svému kotvišti poblíž tržiště. Kýlové lodě byly ploché výtvary ponořené měkce ve vodě s oprýskaným lakem a řadou volně stojících veslařů na obou stranách dlouhých, doutníku podobných konstrukcí. Vnitřky každé lodě byly zaplaveny rudou a modrou barvou – uniformami žoldáků přepravovaných na palubě.

Fatrásta měla dlouhou historii, kdy ulehávala s žoldněřskými společnostmi, od brudánijských vojáků, kteří odkrajovali zemi Paloáncům v raných dekáдах kolonizace, k nedávnějším Křídlům Adomovým, které pomáhaly ve fatrastánské revoluci proti Kezu. Lady kancléřka zaměstnávala tucty žoldněřských společností po celém kontinentu, nepočítaje její vlastní fatrastánskou armádu. Michel osobně nevěřil nikomu, jehož loajalita se dala koupit za štos kranských bankovek.

„Z tohotohle nejsem dvakrát odvázaný,“ zamumlal si pro sebe.

Obrátil oči v sloup nad nevyhnutelnou odpovědí. „Ty nejsi odvázaný poslední dobou z ničeho. Lady Flint se těší výborné pověsti. Měl bys být šťastný, že tě nepřidělili k nějakému pitomci.“

„Ještě není vyloučeno, že ona pitomec není. Fidelis Jes řekl, že je to arogantní mrcha.“

„Fidelis Jes je...“ Michel zaváhal, kdyby náhodou někdo jeho jednostranný rozhovor poslouchal. „... nezdá se, že by měl velké mínění o většině lidí. Pamatuj, tohle je jen lehčí úkol. Postarej se o to, a pak můžeš najít ty Železné růže.“

Kýlové lodě pluly blíže a jejich vesla se občas ponořila pod vodu, aby korigovala směr v jemném proudu řeky. První kýlová loď konečně přirazila k molu a lodník vyskočil na břeh, zajistil bezpečné připlutí lodi a rozběhl se po nástupní lávce.

Vojáci téměř okamžitě začali vystupovat, brali si svou výstroj a ručnice a vyskakovali na břeh, zastavovali se, aby se protáhli, a utvářeli spořádané skupiny, které – jak si Michel pouze domyslel – tvořily jejich společnosti. Stál s rukama za zády, černou čepici staženou do čela, aby mu chránila oči před září odpoledního slunce, a zůstal, ať už to bylo dobré či ne, připluvšími žoldnéři povětšinou ignorován. Měl na sobě formální uniformu, s černou košilí s knoflíky po straně, a tiše proklel člověka, který se rozhodl, že se černočepičkáři rozhodně *musí* oblékat do černého.

Pohledem spočinul na první lodi, pak druhé a s rostoucí rozladěností na třetí. Tucty jich ještě měly během dne připlout – počet, který byl potřeba na přepravu celé brigády žoldáků z Tristanské pánve – a on neměl zájem čekat tak dlouho. Ne v tomto horku.

Michelova umdlévající trpělivost byla naštěstí odměněna čtvrtou lodí. Rozpoznal první osobu, která sešla po nástupní lávce, díky popisu ve složce, kterou o ní černočepičkáři měli.

Zdalo se, že všechno kolem lady Vlory Flint odporuje jejímu jménu. Byla to drobná, štíhlá žena kolem třicítky, s černými vlasy staženými pod dvourohým kloboukem. Měla hezký obličej, poznamenaný dekádou vojenských tažení na slunci, díky čemuž vypadala trochu starší, a modré, hodnotící oči. Uniforma jí padla jako druhá kůže, pevně upnutá navzdory několika dnům na kýlové lodi. Jedna ruka spočívala pohodlně na pažbě pistole u jejího opasku, zatímco druhou měla zaháknutou palcem o pásek.

Někdo méně informovaný než Michel by se mohl zasmát nad tak neokázalou ženou v čele společnosti žoldáků. Takového by ovšem čekalo ošklivé překvapení.

Michel si v hlavě projel černočepičkářský spisek o lady Flint a uvědomil si, jak málo informací obsahuje mimo veřejné záznamy. Její život se koneckonců odehrával téměř výhradně před zraky veřejnosti – od zrušeného zasnoubení s hrdinou adranské a fatrastánské války Tanielem Dvě kule krátce před jeho smrtí v adransko-kezkém konfliktu až k jejímu odchodu z adranského politického kolbiště před čtyřmi roky. Jako prachmistra a adoptovaná dcera polního maršála Tamáse byla pravděpodobně nejzarytější vojákem, kterého jeden mohl najít kdekoliv na světě.

Michel si odkašlal. „Dobré odpoledne, generálko Flint.“

Flint se zastavila několik stop od nástupní lávky a zakroužila boky, aby vyloudila sérii hlasitých lupnutí v páteři, a spokojeně si oddechla. Zadívala se na jeho černou čapku. „Dobré odpoledne. Znáš vás?“

Ukázal jí svou Stříbrnou růži, než ji zasunul zpátky pod košili. „Michel Bravis, od tajné policie lady kancléřky.“

Flint si s ním potřásla rukou a zmáčkla ji jen tak silně, aby mu dala na srozuměnou, že ona je v téhle konverzaci na koni, ale ne tolik, aby to nějak přehnala. Říkal si, jestli to potřesení

rukou trénovala. „Černočepičkář, hm? Čemu vděčím za to potěšení?“

„Moc velké potěšení to není, jak se obávám,“ řekl Michel a věnoval jí svůj nejlepší soucitný úsměv. „Přicházím z úřadu lady kancléřky. Budu váš oficiální doprovod, zatímco bude vaše společnost přebývat zde ve městě.“

„Aha,“ řekla Flint. „Jste tu, abyste na mě dával pozor, je to tak?“

„V krátkodobém výhledu,“ řekl Michel. „V dlouhodobém výhledu se to má tak, že vám budu přidělovat úkoly, ujišťovat se, že dostáváte zaplacen, starat se o pohodlí vašich lidí a nabízet vám výpomoc tajné policie, když ji budete potřebovat.“

Flint pozvedla obočí. „To je... osvěživě upřímné.“

„Vynasnažím se, aby tyto věci byly co možná bezbolestné,“ řekl Michel.

„Polní maršál Tamás vždycky říkal, že usmívající se špeh se nijak neliší od prodavače koberců,“ řekla Flint a odfrkla si. „Ale vy nejste cítit lacinou pomádou a kolínskou.“ Úsměv tu poznámku zjemnil.

Michel se kýval dopředu a dozadu na prstech jako baletka, nespouštěl z tváře široký úsměv a snažil se přitom něco z generálky Flint vyčíst. Bylo známo, že byla tvrďáčkou – proto jí říkali Flint. Ale její smysl pro humor ho překvapil, což bylo mezi vysoce postavenými důstojníky vojenského typu časté asi jako létající kůň. Rozhodně se *nezdála* arogantní. Bude se na ni muset zaměřit zblízka.

„Zeměpád smrdí jako teplý hovna a pot,“ řekl Michel. „Vonně se kolínskou vůbec nepomáhá. A kupuju si velmi drahou pomádu, děkuju pěkně. Jakkoliv rád bych si s vámi ale vyměňoval bonmoty celé odpoledne, obávám se, že jsem zde kvůli vládní záležitosti.“

Flint ukázala na mladého muže, jenž táhl bednu z kýlové

lodi. „Nech to támhle, Dobri. Díky.“ Její pozornost se vrátila k Michelovi. „Samozřejmě. Byla jsem trochu překvapená, že nás tak naléhavě odvolali, natož když nám poslali kýlové lodě pro mou péchotu. Pokud můžu říct, město nebylo vypáleno do základů, tak proč ten spěch?“

„Máme málo lidí,“ řekl Michel a vybavil si informaci, kterou si přečetl ve spise týkající se nového úkolu lady Flint. „V posledních měsících jsme měli několik paloánských povstání, na které byla naše městská osádka žalostně nepřipravena a nedokázala si s nimi poradit, a počet přistěhovalců, co přichází do města, znamená, že černočepičkáři i běžná policie jsou strašně přetíženi.“

„Vy prostě potřebujete lidské zdroje?“ zeptala se lady Flint, zdánlivě zaskočená. „A nemohlo to počkat pár týdnů, než dokončíme naši práci v Pánvi?“

Někdo se někde rozhodl, že chce lady Flint zpátky ve městě co nejrychleji. Michel nehodlal zpochybňovat své nadřížené. „Rozhodli se, že vaše přítomnost zde je důležitější.“

Michel koutkem oka zachytil postavu vycházející z kýlové lodi. Nepoznal obličej, ale mužovo držení těla, Stříbrná hvězda na klopě a povědomý způsob, jakým se držel vedle lady Flint, Michelovi prozradil, že to je plukovník Olem. Další adranský válečný hrdina a – pokud se dá věřit povídkám – dlouholetý milenec lady Flint. Olem si zapálil cigaretu a vydechl dlouhý pramínek kouře z nosních dírek, zatímco projel pohledem Michela odshora dolů.

Flint Olemův příchod nezaregistrovala. „Tak co pro mě máte?“

„Zatčení.“ Michel jí předal složku, kterou dostal ráno.

Olem se začal dusit kouřem z cigarety. „Vy jste přitáhli celou naši armádu, abychom někoho zatkli?“ Vzal si složku z rukou lady Flint, rozevřel ji a rázně se dal do čtení.

Michel se odvrátil a zadíval se na vojáky vykládající kýlové lodě. Obezřetně zvažoval slova. Byl zde prostě proto, aby předal rozkazy. To neznamenal, že se mu ony rozkazy musí *líbit*. „Paloánci bývali neorganizovanou skupinkou kmenů a městských států rozházených napříč Fatrástou. Bojovali mezi sebou víc, než bojovali s Kressiany, a nikdy nebyli ničím víc než drobnou hrozbou pro fatrástánské kolonie.“

„Tak je tomu pořád, zdá se, na hranicích,“ řekla Flint.

„Nikoliv v Zeměpádu. Naučili se organizovat; jsou soustředění. Bojovníci za svobodu, jako je Rudá ruka, poslali své agenty sem, aby rozdmýchali problémy. Stávkují a drží protesty. Jejich nepokoje jsou plánované. Paloánci v Zeměpádu otevřeně podněcují k bouřím proti vládě lady kancléřky.“

„Nelíbí se mi, kam to směřuje,“ řekla Flint.

Michel zvedl ruku. „Nežádáme po vás, abyste někoho pobýjeli na ulicích. Lady kancléřka nemá zájem vést válku proti vlastním lidem. Jen potřebujeme, abyste zatkli jejich místní vůdkyni.“

„Jedinou osobu?“ zeptala se Flint důrazně. „Myslela bych si, že takový čin bude spadat pod kompetenci černočepičkářů.“

Michel se setkal s jejím pohledem. „Kéž by to bylo tak snadné. Nikdo neví, kde je nebo jak vypadá. Paloánská Máti je duch. Každý pokus ji zatknout skončil buď na mrtvém bodě, nebo fiaskem. Jediné, co o ní víme, je, že to je stará žena a že to ona spojila místní Paloánce.“

„Chcete, abychom sebrali něčí babičku, abyste ji mohli pověsit?“

„Useknout hadovi hlavu,“ řekl Michel. „Jakmile bude Paloánská Máti mrtvá, Paloánci se vrátí k bojům mezi sebou, a černočepičkáři budou moci vrátit městu stabilitu.“ *Alespoň*, dodal pro sebe v duchu, *taková je teorie*.

Flint to několik minut zvažovala, viditelně ji ta myšlenka nenadchla. Vyměnila si s Olemem dlouhý pohled a proběhla mezi nimi nějaká tichá komunikace.

„Je tu nějaký důvod, proč jste nás stáhl s celou brigádou?“ řekl Olem.

„Ano,“ připustil Michel. „Víte něco o Zelenožárních Hlubinách?“

„Ani ne,“ řekla Flint.

„Je to jáma. Nezměrný, starý lom na západní straně náhorní plošiny. Má téměř míli napříč, je plný starých činžáků, nacpaný po okraj Paloánci. Paloánskými domy, obchody, kostely. Žádný Kressiánec, co má všech pět pohromadě, se po setmění do Zelenožárských Hlubin neodváží a černočepičkáři tam chodí jen z nutnosti. Paloánská Máti se skrývá někde v tomhle krysím doupěti, a bude potřeba armády, aby ji našla a vytáhla odtamtud.“ Je pravda, že se mu *zdálo* divné, že by Fidelis Jes přivolal tolik vojáků do města k zatčení jediné osoby. Ale situace s Paloánci nabrala špatný spád – a krom toho to téměř vypadalo, že Jes doufá, že lady Flint *skutečně* začne pobíjet lidi na ulicích. Ne že by jí tohle Michel hodlal říct.

„Zní to,“ řekla Flint, „jako byste mě žádali, abych přepadla vaše vlastní město.“

„Lady kancléřka nechá detaily na vás,“ řekl Michel a věnoval Flint krátký úsměv. Celá ta myšlenka se mu nepozdávala, ale byl rozhodně rád, že to není jeho věc. „Dává vám všechny pravomoci operovat v rámci Hlubin – kromě vypálení města do základů, samozřejmě.“

„To je bohužel nejlepší způsob, jak najít jehlu v kupce sena,“ zamumlala Flint. „Za předpokladu, že budeme souhlasit, jakou podporu nám můžete poskytnout?“

„Všechnu rozvědku, kterou máme po ruce. Můžeme dodat logistickou podporu pro vaše lidi – jídlo, ubytování, munici

a tak dále. Také jsme ochotní zaplatit vám za smlouvu na celý rok.“

„To zní fér,“ poznamenal Olem.

Jeho příspěvek se zdál pro Flint dostatečným. „Tak dobře,“ řekla. „Kolik času máme?“

„Měsíc. Ale lady kancléřka bude velmi potěšená, když najdete Paloánskou Máti dřív.“

„Potřebuju každý kousek informace o Hlubinách,“ řekla Flint. „Mapy, informace o frakcích, obchodech. Všechno, co mi můžete dát.“

„Dostanete to,“ řekl Michel. „Máme v Hlubinách několik agentů. Seznámím vás.“ Z kapsy vytáhl malý čtverec papíru a podal jej Flint. „Tady je moje vizitka, kdybyste ode mě něco potřebovala. Budu se hlásit, co nejčastěji to půjde. Můžu pro vás udělat ještě něco?“

Flint přejela prsty přes reliéfní okraj vizitky a zamračila se. „Vlastně mám ještě jednu otázku. Slyšel jste někdy o Paloánci, co nosí kůži z bažinného draka a ohání se kostěnými sekerami?“

„Ne,“ řekl Michel po chvilkovém zvážení. Znělo to povědomě – příběh, který slyšel jako dítě, možná – ale nic bezprostředního mu nevytanulo na mysli. „Nemyslím si, že bych o tomhle někdy slyšel. Máte nějaký důvod, že se ptáte?“

„Na jednoho takového jsme narazili, když jsme potlačovali vzpouru v pevnosti Samnan. Bojoval jako šílenec, zabil nebo zranil skoro čtyřicet mých mužů. Nikdy jsem nic takového neviděla kromě prachmistrů a privilegovaných.“

Michel pokrčil rameny. Znělo to jako nesmysl. Příběhy z pohraničí byly často kaširované, i když pocházely od jinak rozumných lidí. Upřednostňoval je pouštět z hlavy bez většího zkoumání. I kdyby byly pravdivé, jeho územím byl Zeměpád a jeho občané – ne nějaká bohem zapomenutá věc číhající kdesi

v bažinách. „Měl bych se vrátit do práce,“ řekl a ukázal na vizitku v její ruce. „Zavolejte mě, pokud budete cokoliv potřebovat.“

Rozloučil se a prosmýkl se mezi vyloďujícími se vojáky, pak prošel tržištěm, přičemž se snažil přepnout mysl z jednoho úkolu na druhý, a když dospěl na hlavní třídu, Flint a její lidé se mu již vykouřili z hlavy.

Lady Flint, jak se rozhodl, zůstane na pospas svým vlastním prostředkům. Najít Železné růže a učinit tak v krátkém čase, aby to potěšilo Fidelise Jese, si vyžádá všechno jeho úsilí. A při tom možná bude muset vytočit hrstku lidí.

Vlora sledovala černočepičkáře, jak se vzdaluje rušnou ulicí, než se otočila na Olema.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se.

Olem zamyšleně potáhl z cigarety a četl novinový ústřížek, který Michel předal Vloře. „Není to špatný chlápek. Na špeha.“

Vlora se zamračila za Michelem. „Mně připadá spíš jako byrokrat. Na nás by neplýtvali skutečným špehem, nebo jo?“

„Rozhodně špeh,“ řekl Olem. „Všimla sis jeho tváře? Nevýrazná, hladce oholená, obyčejná? Myslíš, že bys mi ho dokázala popsat, i když odešel teprve před chvilkou?“

„Ne,“ řekla Vlora po chvilkovém zvážení. „Nedokázala.“

„Nikdo s takovou tuctovou tváří nepracuje pro černočepičkáře jako obyčejný starý ouřada,“ řekl Olem. „A ta Stříbrná růže? To značí středně vyšší postavení. Někdo jeho věku získá Stříbrnou růži, jen když se něčím parádně uvede.“

„Nevěděla jsem, že černočepičkáři mají hodnosti,“ řekla Vlora.

„Železná, Bronzová, Mosazná, Stříbrná a Zlatá růže. Ale z toho, co jsem pochopil, tak jejich systém hodností je pokřivený. Moc náleží Zlatým růžím, a pak jsou všichni ostatní.

Není to tak odlišný od Ostrostřelců,“ dodal s úšklebkem. „Lady Flint je v čele a za ní zbytek nás ubohých pitomců.“

Vlora si od Olema vzala cigaretu, dlouze si potáhla a vyfoukla kouř k otevřenému moři. Měla konečně čas skutečně se rozhlédnout po místě, kde se nacházeli. Stáli na pásu země mezi Zeměpádskou náhorní plošinou a zálivem. Za nimi se řeka Hadšava klikatila soutěskou, která rozdělovala náhorní plošinu Zeměpádu vedví. Před nimi se řeka vlévala do rozlehlého, klidného zálivu chráněného před oceánem směsicí přírodních a uměle zbudovaných vlnolamů. Ve vzduchu těžce visela vůně soli a nad hlavami jim skřehotali racci.

Dále od zátoky, kam přirazily kýlové lodě, se nacházelo skutečné přístaviště, které vyráželo do hlubokých vod s přivázanými mohutnými loděmi. Přímo naproti přístavišti stála pevnost Nied, stará stavba, kropenatá a zjizvená fatrastánskou revolucí.

„Zjisti o něm víc,“ řekla Vlora. „A vyhrabej co nejvíc informací o Zelenožárních Hlubinách a tý Paloánský Máti. Černočepičkářům můžeme důvěřovat, jen pokud jde o jejich vlastní zájmy, což může zahrnovat cenzuru jakýchkoliv informací, který nám dají. Chci skutečnou verzi příběhu.“

„Jdu na to,“ řekl Olem.

„Kde je naše kavalerie?“ zeptala se.

„Nemám žádné zprávy od majora Gustara, ale pochybuju, že Zeměpád má možnost během mrknutí oka uvolnit prostory k ustájení tisíce koní. Pošlu jim vzkaz do tábora severně od města, a odvezeme jim tam zásoby. Nebudou daleko.“

Vlora tady chtěla *všechny* své lidi, ale bude si muset vystačit s pěchotou. Najednou byla nervózní, v koutku oka jí cukalo, jak to měla často, když ji čekala nejistá bitva. „Nechci žádná překvapení.“ Přitiskla si dlaň k oku. „Taky se postarej, ať dostaneme pár set mužů, kteří nahradí ztráty, které jsme utržili v Tristanské pánvi. Nejradši bych Adrany.“

„Postarám se o to.“

„Díky.“ Nechala, aby jí přes tvář přešel ustaraný výraz, pocítila zranitelnost a otočila se k Olemovi. „Řekni mi, že jsem nás právě neposadila na soudek s prachem a nezapálila knot.“

„Neposadila jsi nás na soudek s prachem a nezapálila knot,“ řekl Olem.

„Teď mi lžeš?“

Olem vypadal na chvíli zamyšleně, pak se odvrátil od mořské brízy vanoucí k nim, aby si zapálil další cigaretu. „Víceméně,“ řekl.

„To mi teda na klidu nepřidává ani trochu.“

KAPITOLA

7

Styke odvrátil tvář od ulice a zahloubaně se jal zkoumat stůl s cingrlátky u stánku tržnice před sebou, aby nepřitáhl pozornost procházejícího černočepičkáře. Styke zůstal shrbený nad stolem, krepku klobouku staženou do čela, aby mu zakrývala tvář, dokud černočepičkář dávno nezmizel v davu. Pak se obrátil a sledoval adranské žoldáky, jak vykládají náklad z kýlových lodí.

Před pouhou hodinou se mu podařilo najít starý novinový článek o Ostrostřelcích, jež mu poskytl víc informací než Tampovy instrukce. Ostrostřelci vznikli jako osobní stráž polního maršála Tamáse během adransko-kezske války a na konci konfliktu se z nich vytvořila celá elitní brigáda. Když se adranská vláda rozhodla snížit armádní stavy, generálka Flint jim všem nabídla možnost pracovat jako žoldáci a oni ji následovali ze země, téměř do posledního muže.

Styke přejížděl pohledem po Ostrostřelcích, zkoumal jejich řeč těla, studoval jejich uniformy a zbraně, a přistihl se, že na

něj silně zapůsobili. Byli to zabijáci. Skuteční vojáci. Muži, kteří před deseti lety plivli do tváře kezkému králi a vyhnali Velkou armádu z Adra.

A Styke musel najít způsob, jak se k nim přidat.

Vzpomínal si, jak dělal se skutečnými vojáky. Pocit kopí na jeho zádech, vůně prachu z koordinovaných salv z karabin... a pak pocit rychlosti, když zabořil paty do Dešnerových boků a tři sta ozbrojených kavaléristů vtrhlo do křídla nepřátelské armády. Nepřítel se rozpadl – vždycky se rozpadnou – a šílení kopiníci uštvali jejich důstojníky jako psy.

Udělal si v hlavě poznámku o těch dvou, se kterými mluvil ten černočepičkář, a usoudil, že to je generálka Flint a plukovník Olem. I na tuto vzdálenost mu cukal nos. Styke byl obdařený – mohl cítit kouzla. Nepomohlo mu to ani za mák v pracovním táboře, protože kdokoliv s užitečnou magií měl ve zvyku se vyhýbat tomu, aby byl poslán do táborů. Pach síry kolem ženy mu prozradil, že je prachmistra, tak jasně, jako by mu pach hoven pomohl najít kadibudku.

Olem kolem sebe také šířil pach, ačkoliv nebyl tak výrazný. Byl cítit jako kyprá, čerstvě zoraná zemina. On, stejně jako Styke, byl obdařený. Styke bude muset zjistit jakého druhu.

„Hej,“ řekl jakýsi hlas, „budeš tu jen tak stát a blokovat můj stánek, nebo si hodláš něco koupit?“

Styke se otočil a spatřil rudolícího muže s dlouhými vousy a zástěrou, který na něj koukal zpoza jednoho trhoveckého stolu. Jeho stánek byl vystrojený bylinami, kořínky, houbami a lanýži. Na ceduli nad stánkem stálo OPENHIEMOVA APATYKA.

„Celine,“ řekl Styke nepřítomně a ohlédl se přes rameno. Dívku našel o dva stánky dál, jak zírá na košík jablek a přechází sem a tam před prodejcem. Měla na sobě nový oblek: kalhoty a košili a čepici. Jedna stará žena v místních veřejných lázních

seškrábala z její tváře a paží všechnu špínu. Nyní vypadala skoro jako skutečné děcko, a ne jako to divoké zvíře, které si osvojil v táboře.

Ovocnář ji také sledoval. Jednou rukou učinil plašící gesto, neboť očividně očekával, že něco ukradne. Celine zareagovala tak, že přistoupila o několik kroků blíže k jablkům, vystrčila jazyk a sebrala hadrovou panenku ze stolu vedlejšího prodávče. Ovocnář vypadal tou změnou směru tak překvapeně, že Celine už zmizela do odpoledního davu, než mohl vůbec otevřít ústa.

„Hele, velikáne. Slyšíš mě?“

Stykova pozornost se vrátila k apatyce před ním. Zadíval se na kořínky, pak ukázal na jeden. „To je rohovník?“

„To je,“ řekl apatykář. Jeho tón se změnil z podrážděného prodejce na obchodníka během okamžiku, když uviděl Stykův zjizvený obličej a výrazné kulhání. „Nejlepší věc na trhu proti bolístkám a neduhům všeho druhu.“

„Je to čerstvý?“

„No jistě, že to je čerstvý!“ pohoršil se apatykář.

Stejně jako Celine se i Styke umyl. Jeho vous byl pryč, vlasy měl ostříhané, tělo omyté a namasírované. K postavě mu přiléhalo nové oblečení největší velikosti, kterou měl krejčí už ušíté, a troje další oblečení mu bylo změřeno a vyznačeno, aby si pro něj později během týdne přišel. Cítil se jako nový muž – a zranitelný zároveň; holý podvraťák, zralý na to, aby si na něj posvítla policie a poslala ho vcukuletu zpátky do pracovních táborů.

Zalovil v kapse po roliče papírových kran, které mu dal Tampo. Pár chvil smlouvání a apatykář mu podal celý kořen.

„No a teď budete chtít vyvařit malý kousek v čaji...“ začal apatykář.

Styke ukousl část velikosti palce a začal jej žvýkat. Rohovník

chutnal kysele, jako by mu někdo do úst nastrkal tučt citronů naráz. Cítil, jak mu zacukaly tváře a pravá strana čelisti naprosto znečitlivěla. Pomalu začal cítit příjemné mravenčení a sezna, že když nařídil své noze se pohnout, poslechla jej téměř okamžitě. Apatykář s hrůzou přihlížel.

„Jo,“ řekl Styke. „Rozhodně je čerstvý.“

Celine našel po straně vedlejšího stánku, jak zírání na zbrusu nové šaty, které tam rozložila švadlena. Styke ji chytil za paži, povšiml si ukradené panenky v její kapse a odtáhl ji od švadlenčina stánku. „Můžeš krást,“ řekl tiše, „ale jestli tě chytí, šoupnou tě zpátky do pracovního tábora. A já už se nebudu dožadovat Tampa, aby tě odtamtud dostal.“

Celine zvedla bradu. „Nechytí mě. Můj táta byl ten nejlepší zloděj v Zeměpádu.“

„A jak to s ním dopadlo?“

Celine po něm vrhla zasmušilý postranní pohled. „V pracovním táboře ho stáhla bažina pod hladinu.“

„Správně. Nezapomeň na to,“ řekl Styke. Položil na ni svůj klobouk, načež ji zdravou rukou chytil za zadní část košile, posadil si ji na rameno a nechal ji pohodlně se usadit, než pokračoval. Na chvíli zapřemítal, jak vypadají – malá holka v chlapeckém oblečení, která balancuje na rameni obra a malými ručkama objímá jeho zjizvenou hlavu.

„Pamatuješ se na tohle město?“ zeptal se.

„Jo,“ řekla Celine věčně. „Táta byl v táborech teprv šest měsíců, když se utopil. Chodívali jsme po všech čtvrtích, takže to všude znám moc dobře.“

„Dobře. Už je to doba, co jsem tu byl naposled. Město mi přijde jiný... jako starý sedlo, který jsem prodal před dávnoú dobou, a teď jsem ho odkoupil zpátky. To tržiště,“ mávl kolem sebe, „je pořád stejný.“ Ukázal na zkosené, východní úbočí náhorní plošiny. „Támhle ta cesta je nová; stejně jako

tahle. Hlavní silnice ke slévárnám byla rozšířena. Všechno je... špatně.“

„Můj táta říkával, že to je prostě pokrok. Lady kancléřka strhává starý budovy a staví nový, jeden celý blok za druhým.“

„Neříkej to slovo.“

„Jaký slovo?“

„Pokrok. Říkej si ‚hovno‘, ‚sakra‘ nebo ‚do Jámy‘, cokoliv chceš, ale ‚pokrok‘ je pro mě jako kletba. Zatraceně pitomý slovo.“ Styke zavrtěl hlavou a ucítil, jak Celine na okamžik zesílila stisk. „Lindet se snaží přestavět město k obrazu svému, ale je to všechno jen pozlátko – jen na povrchu. Postavila nějaký nový činžáky v Zelenožárních Hlubinách?“

„Ne,“ řekla Celine.

„Myslel jsem si to.“ Styke si představil mapu města, kterou si uchovával v hlavě. Zeměpád začínal jako pevnost navrchu popraskané Zeměpádké náhorní plošiny – podlouhlý kus skály, který se zvedal téměř dvě stě stop nad záplavové planiny fatrastánského východního pobřeží. Během kezké nadvlády město přerostlo plošinu a rozšířilo se přes pláně od Noviho paže na jihu k pracovním táborům v močálech na severu. „Přední polovina“, jak to rád nazýval, zahrnovala záliv, přístaviště, průmyslové centrum, činžáky vlastněné buržoazií a vládní budovy na náhorní plošině. „Zadní polovina“ se skládala z několika mil slumů táhnoucích se k západu a zahrnovala i starý dynizský lom známý jako Zelenožární Hlubiny.

Kdysi během války po Zelenožárních Hlubinách ani neštěkl pes, a ani nyní se o ně nikdo nezajímal. Některé věci se nikdy nemění.

Styke zachytil pohledem malou budovu na rohu tržnice. Z několika komínových rour na střeše se valil dým a na ceduli stálo PRVOTŘÍDNÍ NOŽE FLESE A FLESE.

„Pamatuješ si, co jsi dělávala v táboře?“ zeptal se Styke Celine.

„Měla oči na štopkách?“

„Jo. Odteďka to budeš muset dodržovat, akorát to tentokrát bude těžší. Už nejsme v táboře, a ne každý je nepřítel.“

„Nemělo by to teda být snadnější?“

„To si možná myslíš, ale tady venku nevíš, kdo je tvůj přítel a nepřítel. Každá osoba, kterou uvidíš, může být jedno nebo druhé, a ty musíš sama poznat, kde je pravda.“

„Táta vždycky říkal, abych nikomu nevěřila.“

„Občas musíš některým lidem věřit. K čemu jinak je život?“

„Jak poznám, jestli je někdo můj přítel?“ zeptala se Celine.

Styke ji sundal z ramena, když se přiblížili k prodeji mečů, a postavil ji na zem vedle sebe. „Prozatím ti to budu říkat já. Ale tohle je velký svět. Nebudu schopný ti to říkat napořád. Musíš věřit svým instinktům.“

„To zvládnou,“ řekla Celine a hrdě pozvedla bradu.

Styke ji poplácal na týlu. „Já vím. Pojď, zajdeme dovnitř. Někoho musím vidět.“

„Je to přítel nebo nepřítel?“ zeptala se Celine.

Styke zaváhal a na chvíli to zvažoval. „Přítel. Doufám.“

Prodejce nožů měl dlouhý, úzký stánek směřující do tržní ulice, za kterým stálo několik rudolících mladíků, kteří měli na sobě kovářskou zástěru, a nabízeli nože všech druhů procházejícím. Styke se přikradl ke stolu, aby si mohl pořádně prohlédnout kvalitu nožů. Hledal něco, co by padlo jeho velikosti. Nic se mu nelíbilo. „Odkdy Fles a Fles zaměstnává učně?“ zeptal se.

Dva kluci za stolem se podívali na sebe navzájem. „To už je tak sedm, možná osm let,“ řekl ten starší.

A některé věci, řekl Styke pro sebe tiše, *se mění hodně.* „Hledám Ibanu ja Fles.“

„Ibana tu není,“ řekl starší kluk. „Před pár týdnů odjela do Rudokamene kvůli zásilce rudy.“

Styke vydal něco mezi otráveným zamručením a úlevným

výdechem. Nebyl si sám jistý, co z toho spíš. „A co Starouš? Pořád se tady potlouká?“

„Pan Fles je vzadu.“

„Jasně.“ Styke obešel stůl a zapadnul do budovy za ním, námitky učňů ignoroval. Celine mu šla v patách.

Vnitřek slévárny byl dobře osvětlený velkými okny a strategicky umístěnými vmezeřeními ve střeše. Čtyři dmychači pracovali jako jeden, sytili čtyři ohně, každému z nich asistovala trojice učňů. Cinkot kladiv o ocel byl ohlušující, zatímco Styke procházel středem slévárny a blížil se k závěsu v zadní části. Odhrnul jej a odhalil tak malý pracovní ponk.

Starý muž, necelých pět stop vysoký s povislými tvářemi a pažemi založenými na hrudi, seděl na židli, houpal se, chodidly zapřený o ponk, a dlouhý knír se mu třepal, jak chrápal dost nahlas, aby mohl soupeřit s kladivy. Styke jej chvíli pozoroval a v koutku úst ucítil bezděčné škubnutí úsměvu.

Byla doba, kdy si myslel, že Starouše Flese už nikdy neuvidí.

Styke zvedl prst ke rtům a naznačil Celine, aby vešla do závěsem oddělené dílny a zatáhla závěs, pak napřáhl ruce těsně vedle mužova levého ucha. Tlesknul, co nejsilněji dovedl, natolik silně, že jeho zmrzačená ruka pak bolestivě tepala.

„U Kresimíra,“ zaklel Fles, „kdo to do... kdo to do... co tu zase děláš? Nevidíš, že se tu dělá důležitá práce? Zavolám na tebe... zavolám na tebe... moje...“ Fles se pomalu uklidnil a soustředěně zíral na Styka. Pátral v kapsách zástěry po brýlích a usadil si je na kořen nosu. „Benjamin?“ zeptal se nevěřičně. „Benjamin Styke?“

„Správně,“ řekl Styke.

Fles na něj nějakou chvíli mrkal. Otevřel ústa, pak je zase zavřel, a překvapený výraz pomalu zmizel z jeho tváře, nahrazen rozčilením – jako by zíral na málo trpěné psisko, o kterém si myslel, že uteklo nadobro. „Měl jsem za to, že jsi mrtvý.“

„Zkoušeli to,“ řekl Styke. „Dvakrát.“

„U Kresimíra,“ vydechl Fles. „Kde jsi byl?“

„Pracovní tábory.“

„Naposled, co jsem slyšel, tak tě postavili ke zdi. Nikdy jsi nenapsal. Ibana tě zabije.“ Ty tři věty vyšly v rychlém proudu slov.

„Postavili. A nenechali mě.“

„To jí bude jedno, však víš.“

Styke si povzdechl. „Vím.“

Flesův pohled zajel k Celine. „Kdo je tohle?“

„Moje spoléčnice, Celine. Celine, tohle je Starouš Fles. Je to nejlepší výrobce mečů ve Fatrástě.“

„Nepodceňuj mě, hochu,“ řekl Fles. „Jsem nejlepší na světě.“

Celine vypadala víc než trochu skepticky. „Vy jste kovář?“ zeptala se.

„Kovář?“ durdil se Fles. „Vypadám, jako že dělám koňský podkovy a cingrlátka? Já tady rozdávám smrt, mladá dámo. Tu nejlepší smrt ve všech zemích. Tady, podívej se na tohle.“ Fles se natáhl přes pracovní ponk a ze stěny sundal meč. Byl to krátký meč, jednoduchý a elegantní, se stříbrnou záštitou a zlatými nýty na hrušce. Zvedl jej Celine pod nos. „To je můj nejnovější. Trvalo mi to osm měsíců.“

„Nevypadá moc zdobně,“ řekla Celine.

„Zdobnost nemá s kvalitou meče co dělat,“ kontroval Fles. „Nezáleží na tom, jestli jsi dítě nebo dvoumetrový dlouhán – vyváženost meče je dokonalá. Neváží skoro nic, a přitom neztrácí nic ze své ráznosti. V tomhle meči se skrývá kouzlo.“

„Taky má cenu výkupného za prince,“ řekl Styke. „Všichni tři králové z Devatera se pyšní Flesovými meči.“

„Dva,“ opáčil Fles. „Polní maršál Tamás nechal Manhouchovu hlavu skončit v koši, pokud jsi to neslyšel.“

„Před deseti lety,“ řekl Styke. „*Občas* jsem dostával noviny.“

„Teď jsou každopádně jen dva králové,“ zopakoval Fles s povzdechem a položil meč zpátky na držák.

Styke zíral nějakou dobu na zbraň. Klinkání kladiv o kovadliny ve slévárně slyšel jen sotva. Strávil mnoho let v této malé dílně a jeho mozek dokázal instinktivně kladiva vypnout. Přebývalo zde mnoho vzpomínek, dobrých i špatných. Obrnil se a všechny je zapudil do koutku mysli.

„Takže, dostal ses z pracovních táborů a pořád žiješ? Co děláš teda tady? Ibana odjela do Rudokamene, jestli hledáš ji.“

„Potřebuju meč,“ řekl Styke. „Něco levnějšího, než je tohle.“

„Kdybych ti dal jeden ze svých,“ uchechtl se Fles, „bylo by to pro tebe jako párátko.“ Chvilku posrkával mezi předními zuby a škrábal se ze strany na hlavě. „Ach, na něco si možná vzpomínám...“ Sehnul se pod pracovní ponk a prohrabal se několika krabicemi, než vytáhl dlouhý balík. Odstranil látku, hodil ji na ponk a pyšně zvedl před Stykem nůž. „Nemám tušení, proč si ho nechává,“ řekl. „Do jejího nejlepšího kusu to má daleko.“

Jmenoval se „boznůž“, po svém vynálezci, ale většina lidí považovala označení „nůž“ za slabé slovo. Měl fixovanou čepel a od špičky mírně zahnutého dvojitého ostří ke konci opotřebované rukojeti měl dvaatřicet palců. Měl ocelový příčník se zaschlým kusem něčeho – nejspíš krve kežského oficíra – stále usazeným ve spoji. Na spodku rukojeti byla řemeslníková značka se jménem „Fles“. Styke vzal nůž z jeho starého koženého pouzdra a hledal na něm rez nebo známky špatného zacházení – byl čerstvě nabroušený a naolejovaný – a políbil řemeslníkovu značku, než si připnul pouzdro k opasku.

Spolkl knedlík v krku. Nebyl to jen masivní nůž, velký i na poměry boznožů. Byl to *jeho* nůž.

Styke nechal Flesovu kritiku bez komentáře a obrátil pozornost na látku, ve které byl nůž uchováván. Při bližším prozkou-

mání to byl zašlý žlutý žaket kavaleristy, s plukovníckou hvězdou stále připnutou k jedné klopě. Jedna z kapes byla těžká, a on z ní vytáhl stříbrný náhrdelník, na jehož konci visel velký, těžký prsten – na přední straně prstenu byla lebka velikosti jeho palce, propíchnutá kopím, a kolem ní vlála vlajka. Znak Šílených kopiníků. Styke si olízl rty v návalu obřadnosti, když vyhákl řetízek a nasadil si prsten na pravý prsteníček. Beze slova složil žaket a strčil si jej do podpaží.

„Vezmi si ho,“ řekl Fles. „Aspoň se z mý dílny ztratí něco ze starých krámů. Ibanu klepne pepka, až zjistí, že je pryč.“ Ďábelsky se usmál, pak nechal úsměv zmizet z tváře.

„Díky,“ řekl Styke.

„Zabije tě,“ zopakoval Fles.

Styke to varování ignoroval. „Pořád ještě nastrahuješ uši?“ zeptal se.

„Co tím myslíš?“

„Informace.“

„Cha,“ řekl Fles. „Informace jsem nevyměňoval od války.“ Na několik vteřin se zadíval na Styka a jeho pohled ulpěl na jizvách. „Ale nejsem hluchý. Po čem se sháníš?“

Styke zvažoval své počínání a zadíval se na meč visící na zdi za Flesem. Další slova mohla mít vážné důsledky. Zatáhnout Starouše Flese do své vendety ho mohlo stát život a Ibana by ho vážně zabila, kdyby to udělal. Ale Styke potřeboval pomoc.

„Černočepičkáři,“ řekl, „pořád jsou tak mocní, jako byli za války?“

Fles si odfrkl. „Jen houšť a větší kapky. To oni jsou jedním z důvodů, proč jsem se vykašlal na obchod s informacemi. Když pracuješ v Zeměpádu, děláš pro černočepičkáře, a já o ně nemám žádný zájem. Během války byli jen hrstkou zlodějů a špehů, ale teď...“ Flesův hlas se vytratil. „Nechtěj se zaplést s černočepičkáři.“

„Dělají ti nějaký problémy?“ zeptal se Styke.

„Vyplácím je každých pár měsíců krabicí věcí na vyhození. To dá středním byrokratům čím se chlubit, když mají Flesovy čepele, aniž by mi pokazili reputaci.“

Styke se neubráníl úsměvu. Fles stárnul, ale pořád byl ostrý jako jakýkoliv z jeho mečů. Úsměv sklouzl z jeho tváře, když přešel k další otázce. „A...“ zadržel dech. „Fidelis Jes?“

Fles vypadal, jako by kousnul do citronu. „Pořád stojí v čele Černočepičkářů. A pořád je stejně tak krutý. Každých pár měsíců se dostane do společenské rubriky novin tím, že zabil někoho důležitýho, a vypadá to, že si v tom libuje.“

„Lindet dovolí, aby mu prošla otevřená vražda?“ Styke tím byl překvapený.

„Ne tak docela,“ řekl Fles. „Nechává si ve svém rozvrhu okýnko pro aspoň jeden souboj každý ráno. Každý ho může vyzvat, pokud nepoužije pistole nebo magii. Je tak nenáviděný, že má rozvrh napráskaný na týdny dopředu, ale nikdy neprohráje.“

Stykův stisk na konci nože zesílil. „Chceš říct, že tam prostě můžu nakráčēt a vyzvat ho na souboj na život a smrt?“ To znělo až neuvěřitelně snadně.

„To bys byl hlupák.“ Fles si odfrkl. „Nikdy nevyzývej nikoho na jeho vlastním písečku. Mimoto vypadáš, jako by tě přejela celá vojenská kolona, zatímco Jes je nebezpečnější než kdy dřív.“ Fles zašermoval prstem Stykovi pod nosem. „Nenech se zlákat tím pokušením, nebo to řeknu Ibaně, a to si piš, že znesvěti tvou mrtvolu.“

„Nejsem hlupák,“ řekl Styke, přestože jej ta vyhlídka lákala. „Mnohem radši bych si vychutnal jeho vyděšený výraz na tváři, až by se probudil uprostřed noci s mýma rukama kolem krku.“

„To je mnohem lepší uvažování,“ souhlasil Fles. „Ale dostat

takovou šanci hraničít s nemožností. Černočepičkáři naloží s jakoukoliv hrozbou s brutální efektivitou. Měl by ses držet od černočepičkářů dál, a stejně tak od Fidelise Jese.“

Styke zapřemítal o své misi pro Tampa. „Prozatím budu,“ řekl. „Ale nemůžu je ignorovat věčně.“

„Doufám, že pro to máš zatraceně dobrý důvod.“

„Jes se pokusil sabotovat moje slyšení o propuštění. Nevím proč, ale jestli věděl, že jsem byl v pracovních táborech, pak možná je právě tím, kdo mě tam poslal. A jestli ne, bude vědět, kdo za tím stojí. Dlužím mu za to. A,“ řekl Styke a ukázal zmrzačenou rukou na hlubokou jizvu na jeho tváři, „za tohle.“

„Co potřebuješ?“ zeptal se Fles tiše.

„Všechno o něm. Jeho zvyky, jeho přátele. Chci vědět, kam chodí kadit a kam chodí jíst. Chci vědět, jak pevně ho drží Lindet na vodítku.“

Flesův obličej se každým slovem, které Styke vyslovil, chmuřil víc a víc. Jistou chvíli se díval na Celine, pak vzhlédl na Styka. „Uvidím, co se dá dělat.“

„Díky,“ řekl Styke.

„Bude se po tobě pít?“ zeptal se Fles.

„To nevím,“ odvětil Styke. Něco takového mu nepřišlo na mysl, ale nad tou možností v duchu zaklel. Jestli ho Fidelis Jes chtěl mít v táborech, bude rozlícený, až se dozví, že byl Styke propuštěn. „Možná.“

„Budu mít uši na pozoru,“ řekl Fles, „ale budu při tom zatraceně obezřetný.“

Styke se rozhlédl kolem; dílna v jeho očích vypadala náhle cize. Byla to příliš dlouhá doba. „Vážím si tvý pomoci. Až se Ibana vrátí...“

„Řeknu jí, aby tě našla.“

„Díky ještě jednou.“ Styke vzal Celine za ruku, proklouzl závěsem a zamířil k přední části slévárny. Byl hluboko pono-

řen v myšlenkách, a sotva si všiml učňů, kteří na něj zírali, když kolem nich procházel.

„Bene!“ zvolal za ním Fles.

Styke se napůl otočil na starého výrobce mečů. „Jo?“

Fles dokulhal doprostřed tržiště a vzhlédl k němu, tvář zamýšlenou, a tichým hlasem řekl: „Bylo fajn tě znovu vidět. Je šílený Ben Styke zpátky, aby je poslal pěkně do Jámy?“

Styke zvedl svůj kabátec na délku paže a chvíli jej zkoumal, než odstranil spony z klop. Strčil je do kapes kalhot a rukama vklouzl do kabátce. Pořád mu padl, i když mu byl trochu volný. Nachýlil ramena dopředu a ucítil, jak uzel, o kterém nevěděl, že má, zmizel z jeho žaludku. Sevřel jednu ruku v pěst, a na prstu ucítil těžký prsten kopiníka. „Je.“

KAPITOLA

8

Vlora seděla v proutěném křesle na zahrádce Willema Mar-she, jedné z nejpopulárnějších venkovních kaváren v Zeměpá-du. Slunce zapadlo, ale zeměpádská hlavní třída zůstávala hlučná, dobře osvětlená a plná lidí. Doky vrzaly pohybem moře, zatímco námořníci se svářili nad kostkami a prostitutkami. Vlora usrkla kávy a zírala do davu v očekávání, až nevyhnutelně vypukne boj na nože.

Do Jámy, bylo skvělé být zpátky ve skutečném městě.

Ucítila, jak jí rameno krátce zmáčkla čísi ruka, na to Olem padl na židli vedle ní, a než se vůbec pořádně usadil, ubalil si novou cigaretu.

„Takže?“ zeptala se.

Olem se na ni usmál zpoza náhlého oblaku kouře. Byl to klidný, uvolněný úsměv – jaký neviděla celé měsíce – a jí z toho srdce úder vynechalo. „Našel jsem nám pokoj,“ řekl. „V Zlobradavici v Horním Zeměpádu. Teče tam horká voda, v noci se opéká sele a mají tam postele, kde můžeš spát klidně na štorc.“

„Zamýšlím se moc nevyspat.“

Olem se k ní naklonil a zakomíhal obočím. „Ani já nemám v plánu se vyspat.“

Vlora obrátila oči v sloup.

„Kvůli svému obdaření,“ vysvětlil Olem v předstírané vážnosti. „Nepotřebuju spát.“

„Já vím!“ Vlora si od něj vzala cigaretu a dlouze si potáhla, než mu ji vrátila. Chvilí držela kouř v sobě, pak jej pomalu vydechla nosními dírkami. „A ty víš přesně, co jsem tím myslela.“

Olem se ušklíbl. Samozřejmě, že věděl, co tím myslela, puritánka jedna. „Pokoj stojí malé jmění, ale myslím, že bude stát za to...“

Vlora ho praštila do ramene. „Hlášení, vojáku.“

„Správně,“ řekl Olem a promnul si rameno. „Michel splnil, co slíbil. Dodal nám stará kasárna na okraji Zelenožárních Hlubin a poslal několik set krabic spisů, které mají černočepičkáři o Zelenožárních Hlubinách a činnosti Paloánců ve městě. Nasadil jsem na to své nejostřejší hochy, aby si to celé pročetli, ale zabere jim to dny. Ani potom nebudeme vědět, kolik toho drží pod pokličkou.“

Vlora přikývla, spokojená s tím, jak rychle Olem celou tu činnost zorganizoval – a stejně tak s myšlenkou horké vany a velké postele. Potřebovali čas o samotě, který by ukořistili v žoldnéřském táboře uprostřed bažin jen stěží. „Získal jsi něco od svých kontaktů?“

„Potrvá mi týdny, než sestavím jakoukoliv informační síť,“ řekl Olem, nafoukl tváře a pomalu je nechal splasknout. „Nemůžu se rozhodnout, jestli budou černočepičkáři přítěží nebo pomocí. Prakticky každý ve městě prodává informace, ale většina z toho jde přímo k nim.“

„Dělej, jak nejlíp dovedeš,“ řekla Vlora, natáhla se a stiskla Olemovi ruku. „Ptal ses někoho na Paloánskou Máti?“